

Scrierile complete ale

Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu

şi viaţa sa,
comentate
de către
ucenicul şi fiul său întru Domnul,

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş

Vol. 5
(al 3-lea caiet manuscriptic)

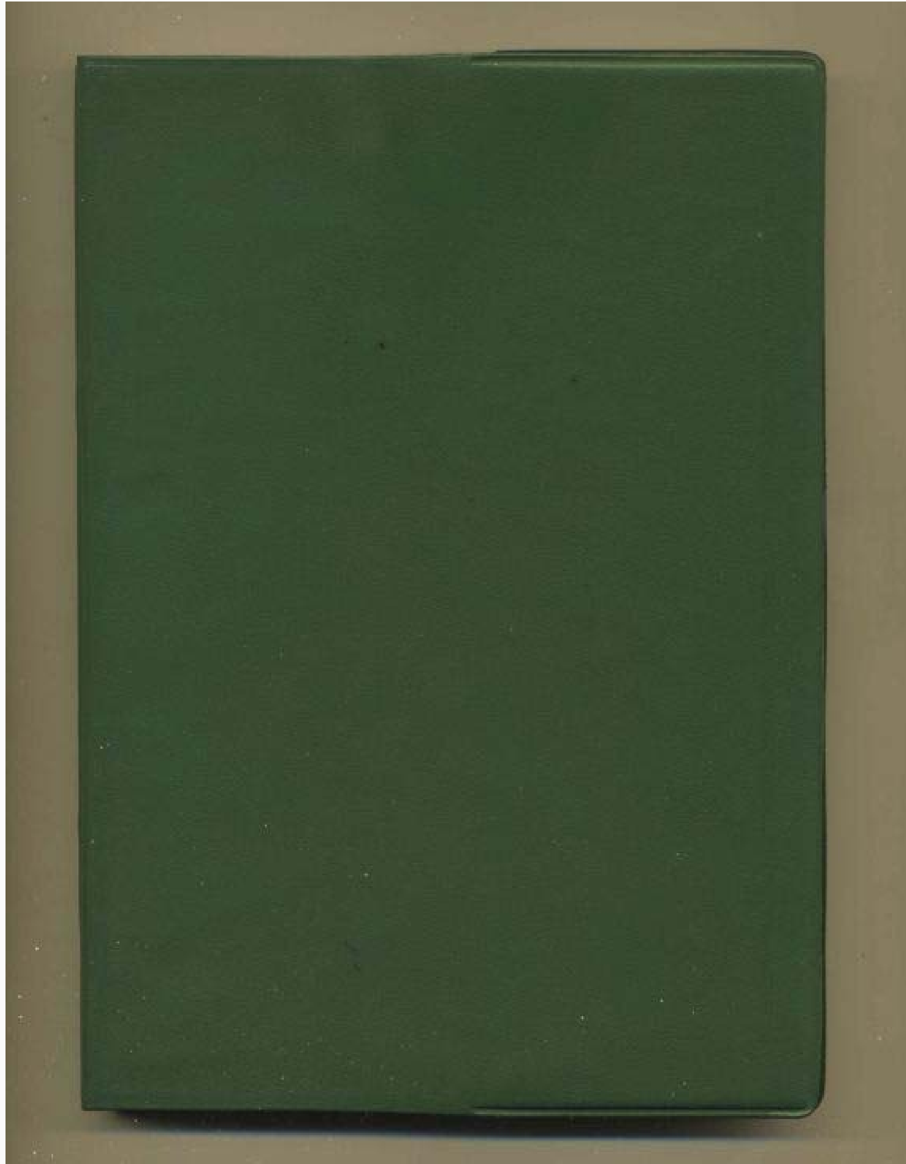

Teologie pentru azi

Bucureşti
2010

Al treilea caiet manuscriptic

(*Caietul verde*)

Caietul duhovnicesc[1]

[1]Numele caietului este stabilit de către Fericitul Ilie.

„Întru tine Maică cu osârdie s-a mântuit cel după chip, că luând crucea ai urmat lui Hristos şi lucrând ai învăţat, să nu se uite la trup căci este trecător, ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nepieritor, pentru aceasta şi cu Îngerii împreună se bucură, Cuvioasă Maică Paraschevo, duhul tău”.

Ca să fie spus clar

După cum Eminescu era conştient că a fost cules din *lumea de amar* şi însemnat cu *pecetea geniului*, şi eu însumi sunt conştient, că am fost ales din *lumea de damnaţi* şi însemnat cu *pecetea vederii în duh*, prin Sfântul Duh, pentru o vreme.

Şi atunci lumea spirituală îmi era evidentă şi palpabilă duhului meu, mai mult decât lumea materială, care se destrăma ca fumul, ca umbele.

Slavă Ţie, Doamne, pentru darul Tău!

27 mai 1984

[3 ianuarie 1979]

Filocalia, vol. 8. Sfântul Grigorie Sinaitul, p. 195.

„Căci cel ce vrea să intre la Dumnezeu şi să-L dobândească în sine fără să se fi curăţit e lesne omorât de draci, căci urmăreşte cele ce trec de starea lui”.

Într-adevăr am suferit de foarte multe ori atacuri demonice, pentru că am fost nerecunoscător. Iată una dintre situaţii!

Eram în perioada în care vedeam în duh duhurile Sfinţilor. Eram pătruns de prezenţa lor şi simţeam iradiind din ei starea lor, rugăciunile lor pentru omenire.

Fiind contaminat de îndreptăţirea lor, am crezut că este de cuviinţă să mă rog împreună cu ei, uitând de rugăciunea care îmi descoperea acestea şi mă întărea.

Atunci am descoperit că mă cuprinde frica, asaltul demonic, cu năluciri şi cutremure care m-a împrejmuit imediat. Am crezut că vor numai să mă împiedice în acţiunea mea.

Cu timpul mi-am dat seama că era o plată binemeritată, o îngăduinţă dumnezeiască pentru îndrăzneala mea de a mă alătura şi de a mă potrivi acţiunii Sfinţilor din cer, eu, nemernicul, eu, cel încă nedeplin purificat, aici, pe pământ.

Am încetat această rugăciunea a mea cu ei şi m-am ruşinat pentru necugetata mea îngâmfare, care îmi păruse, iniţial,*o acţiune îndreptăţită*.

Sunt însă şi persoane, suflete, pentru care te poţi ruga cu uşurinţă şi fără anumite consecinţe.

Dar sunt şi persoane, suflete ale acelor morţi, pentru care a te ruga e greu şi uneori este riscant, din cauza încercărilor şi a nălucirilor care te asaltează, care ţi se opun, ca şi cum ai vrea să le smulgi o pradă.

[3 decembrie…]

Niciodată nu am luat aminte la luminile şi vederile din duh, decât după ce Duhul lui Dumnezeu mi-a adeverit, prin liniştea şi dragostea lui Iisus, că mi-a dăruit *vederea* sau *lumina*.

Cele demonice se dădeau de gol mai devreme sau mai târziu, prin neliniştea ce mi-o aduceau, prin degradarea şi vâscozitatea ce mă cuprindea şi prin tot ce acestea iradiau negativ.

Filocalia, vol. VII, p. 125.

Eu am simţit „bucuria chinuitoare” sau, mai bine-zis, „extazul ucigător”, pentru că nu eram complet pregătit, purificat.

Dumnezeu mi-a îngăduit totuşi (nu ştiu de ce m-a învrednicit de această vedere şi simţire a inimii şi a minţii) să văd, să simt, viu fiind, prea frageda şi ucigătoarea lumină şi înmiresmata simţire a nunţii Mielului.

Era un nucleu, o sursă de lumină mai presus de orice culoare pură, care iradia frăgezime ucigătoare, atât în trupul cât şi în duhul meu.

Păstreze versul unui poem de atunci: „…al nunţii ceas”.

Ce zici Ioane? Îţi transmit o picătură de spiritualizare

[4 ianuarie 1979]

Şi când rugăciunea inimii a sporit şi era lumina în toi, nu îmi mai vedeam trupul. Era ca inexistent.

Eu eram atunci un centru care putea privi şi înainte şi înapoi în acelaşi timp. În faţa mea, foarte aproape de mine, era un soare luminos şi viu.

Soarele acesta se afla într-un *orizont* sau *cer*, în care eram şi eu. Şi când am privit prin el, prin acest soare din faţa mea, mi s-au deschis alte ceruri şi orizonturi în zare.

Cu viteza gândului m-am apropiat de alţi sori şi ştiam în sinea mea că priveam prin ei şi vedeam alte orizonturi şi alte ceruri care mi se deschideau.

Ştiam că această înaintare este infinită. Atunci mi-am zis în sinea mea că *pe Dumnezeu nu Îl pot vedea*.

Însă înţelegeam, simţeam că tot ce mi se dezvăluie era *din Dumnezeu*. Însă conştientizam şi faptul că viziunea aceasta şi starea mea de îndumnezeire şi har erau extraordinare şi că aşa ceva nu mi-aş fi închipuit vreodată că există. Ce vedeam eu era infim.

Simţeam că mai mult decât ceea ce vedeam şi simţeam atunci nu pot primi. Atât puteam în stadiul în care mă aflam.

Eram copleşit. Tot ce trăiam atunci a început să se piardă, deşi au rămas imprimate în sufletul meu pentru veşnicie.

Dumnezeu Se deschide la infinit. Iar inimile noastre, oricât ar creşte şi s-ar dezvolta, oricât ar înflori şi ar rodi noi posibilităţi de receptare a Divinităţii, rămân mereu mai goale, pe cât se umplu şi mai mult de Dumnezeu.

Mereu Îl vom dori pe Cel Prea Înalt. Mereu vor curge râuri şi mări de lumină din El. El mereu ne va dărui.

El Se va dărui şi bucuria noastră va spori până la scufundarea noastră, împreună cu infinitul spaţial şi temporal în pulsaţia divină, în respiraţia divină fără început şi fără sfârşit, din care s-a născut duhul nostru şi în care spiritual individual se întoarce, rămânând în bucuria universală a Tatălui.

Pentru că în veci, Dumnezeu va iradia ucigătoarea puritate a frăgezimii şi scânteiere a frumuseţii în extazul bucuriei.

[5 ianaurie 1979]

Trecând de primul soare, şi intrând prin lumina lui, mi s-a ivit o lumină de zare tot mai transparentă, mai fin scânteietoare, mai aromitoare, mai plină de armonie. Şi mă simţeam prea puţin pregătit să merg mai departe, să receptez ce era mai departe.

Totul începuse să devină abstract, simbolic, schematic pentru mine.

Concluzia mea a fost aceea, că trebuia încă şi mai multă asceză, pentru ca mintea să-mi devină aptă de a înţelege şi a simţi arzător şi împlinitor.

Tot aşa am simţit şi altădată, că simbolicul şi abstractul[2] mă înving.

Dar cu timpul am devenit apt să înţeleg şi să simt viu şi plin de dragoste ce văd în lumină, să-mi însuşesc simbolul, abstractul, […]*[3].

Acestea s-au deschis şi au înflorit, îmbobocindu-mi simţirea şi luminându-mi ascunzişurile frunzoase ale realităţilor mistice. Am fost o pururea deschidere.

---

[2] Văzute în lumina dumnezeiască.

[3] Cuvânt indescifrabil. După toate probabilităţile noastre cuvântul pe care nu îl înţelegem este sinonim cu cele două anterioare.

6471. Pentru lumina[4] care vine,
Simţirea minţii, miezul vieţii,
S-o smulgi prin lacrimi şi suspine
Din lunecări, din luciul gheţii.

6475. [5]Soare din ochi şi viu havuz
Din inimă ţâşnind lumină
Şi susur limpede-n auz,
Mă rog în veci, din veci să vină[6].

6479. Pe patimi şi înmărginire,
Calci prin azururi până-n cer,
Zidindu-mă-n dezmărginire,
Topit în Duh etern să pier[7].

6483. Din străluciri în străluciri,
Mai fragede în scânteieri,
Ucigătoare adânciri[8]
Mai sus de minte şi puteri.

6487. În veşnicii de veşnicii
Fie-mi trezirile extaze[9],
Curgând peste vremelnicii
În diferite ipostaze[10].

---

[4] Dumnezeiască.
[5]Anterior acestui vers în Ms. este versul: *Fă din vedere, din auz*. Acesta a fost tăiat de către autor.
[6] Variantele iniţiale ale acestui vers erau: *Te rog într-una ca să vină* şi: *Mă rog într-una ca să vină*.
[7] Prima variantă a versului: *Unit în Dumnezeu când pier*.
A doua variantă: *Topit în Tatăl meu să pier*.
[8] O altă variantă: *Ucigătoare mângâieri*.
[9] Varianta primă: *Vor fi trezirile extaze*.
[10] Altă variantă: *Din diferite ipostaze*.

Este evident că sfânta lumină a vederii, a minţii şi a simţirii e har ce se dăruie vieţii. Căci atunci gândirea, imaginaţia, încetează. Totul se primeşte, se receptează.

Mintea e o putere statică străvezie în care Duhul lui Dumnezeu coboară şi o umple cu lumina şi căldura dragostei Sale.

Vederea minţii, cu tot ce se arată, nu poate fi lucrare a minţii noastre deoarece splendorile existenţelor în Duh depăşesc fără limită mintea noastră, fiind infinit mai mare decât a unei minţi individuale.

Lucrarea, cât şi ceea ce se vede în extaz, nu poate fi decât lucrarea veşniciei şi a infinităţii, deci a Dumnezeirii.

Cel ce vede, nu numai că e convins[11] de aceasta, dar e într-un asemenea fel copleşit de ea, încât, dacă un om normal are certitudinea pământului şi a universului şi nu crede că acestea sunt creaţia lui, el cu atât mai mult trăieşte faptul că această vedere este *Împărăţia cerească*.

El ştie că acest *diamant scânteietor* ce se revarsă fulgerător în veşnicie, izvorând şi respirând din Duhul lui Dumnezeu nu poate fi rezultatul lucrării minţii noastre.

Ar fi o nebunie să creadă un asemenea lucru.

---

[11] În sensul de conştient, conştientizează vederea.

[6 ianuarie 1979]

În drumul spre Dumnezeu, în prag apare întunericul, negaţia totală. După aceea încep să apară zorii şi apoi lumina.

Pe drum, orice pas spre o tot mai multă lumină va fi mereu stopat de întuneric sau de spiritele negative, *adică de ispite de tot felul* şi *de demoni*.

Însă tot ce îţi stă în cale, dacă ai o credinţă tare, nestrămutată în puterea lui Dumnezeu, în mod treptat, învăţăm cum să ne comportăm în anumite cazuri, cum să distingem binele de rău, cum să alegem diamantele adevărate de cele false, cum să distingem *spiritele divine* de *cele demonice*, care vor să ne inducă în eroare.

În drumul tău, aşa cum învaţă Sfinţii, e mai bine, în mod iniţial, când încă nu eşti lămurit, să respingi tot ce apare în mod luminos, căci cu timpul se alege *ce este de la Dumnezeu* şi *care sunt cele care vin de la spiritele negative*.

Ceea ce vine de la Dumnezeu vei vedea că devine tot mai luminos, mai străveziu, mai pur, mai blând şi dătător de pace şi de bucurie, de dragoste înălţătoare spre extatic.

Ceea ce este de natură demonică (cum am mai spus şi altădată), chiar dacă apare în mod luminos, lumina e difuză, translucidă, e purtătoare de stări de îndoială, uneori devine iritantă, aduce stări depresive sau îndeamnă la agresivitate, răscolindu-ne sângele, inima şi mintea.

Rugăciunea, postul şi fapta pozitivă să le duci cu dârzenie înainte.

Să nu te opreşti şi curând, vei vedea din nou slava lui Dumnezeu, ce se va apropia şi te va cuprinde, te va lumina, te va călăuzi şi vei spori spiritual, te vei urca pe altă treaptă sau în alt cer.

Vei avea răsplată, pentru că vei vedea că aceasta depăşeşte întotdeauna truda şi efortul tău, efort şi trudă ce devin tot mai mici pe măsură ce slava lui Dumnezeu se sălăşluieşte întru tine.

Dionisie Areopagitul[12] zice: „Numai acelora le e cu putinţă să pătrundă în întunericul unde este cu adevărat Cel ce e dincolo de toate, care au depăşit toate şi cele curate şi toate treptele sfintelor înălţimi şi toate luminile dumnezeieşti”.

Iar Varlaam [de Calabria], în spirit catolic, zice: „dacă intră cineva în acest întuneric o face prin negarea tuturor celor ce sunt. Deci cea mai desăvârşită vedere este *întunericul acesta* sau *teologia prin negaţie*. Căci nimic nu este dincolo de a nu cunoaşte nimic”.

Sfântul Grigorie Palama[13] atestă existenţa luminii dumnezeieşti şi se opreşte la ea.

Ego: Dar aceasta este slava lui Dumnezeu, e *lucrarea* Lui, nu *fiinţa* lui Dumnezeu.

Căci fiinţa lui Dumnezeu nu poate fi văzută, zice Palama. Moise a văzut lumină, apoi întuneric şi apoi…Alesul? Puterile lui Dumnezeu…

Am să caut acest pasaj.

A stat cu faţa la pământ?

---

[12] A se audia proiectele noastre:
1.http://www.teologiepentruazi.ro/2010/05/18/sfantul-dionisie-areopagitul-despre-ierarhia-cereasca-2008/
2.http://www.teologiepentruazi.ro/2010/05/18/sfantul-dionisie-areopagitul-despre-ierarhia-bisericeasca-2010/.

[13] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/2010/05/18/sfantul-grigorie-palama-despre-rugaciune-%c8%99i-vedere-dumnezeiasca-2008/.

Ce am experiat eu. Întâi am avut lumina. În lumină a venit slava lui Dumnezeu, apoi Împărăţia Cerurilor.

Dar am căutat mai departe pe Dumnezeu şi mi-a apărut bezna, întunericul, neantul. Din acest neant al beznelor mi-a apărut lumina verde şi chipul Domnului Iisus în Grădina Ghetsimani.

Şi eu parcă eram în întuneric, ca Apostolii care adormiseră în rugăciune.

Însă firea lor, oricât era de aproape de Iisus nu puteau îndura, nu puteau trece de ceasul morţii şi al beznei care venea şi cotropea lumea. Eram îndurerat de moarte pentru singurătatea Fiului lui Dumnezeu.

Şi pentru mine, simţind asta, era deopotrivă beznă şi neant, pentru că nu vedeam fiinţa lui Dumnezeu. Era doar El singur. Apostolii şi cu mine, deşi eram acolo, nu ne vedeam.

Singura lumină era la Tatăl, căci era de o fiinţă cu El, cu Tatăl.

Şi înţelesul pentru mine [al acestei vedenii] a fost că fiinţa lui Dumnezeu rămâne acoperită de noi în neant, beznă, moarte, negaţie (oricum i-am zice), chiar şi pentru cei ce văd slava Lui sau Împărăţia Cerurilor.

Simţeam în inima mea, cum din neantul şi bezna aceea Duhul şi Fiul şi Tatăl izvorăsc în slava împărătească şi [odată cu ea şi] Împărăţia cerească, oricând şi oriunde, în noi şi în afară de noi, de spiritele, sufletele şi trupurile noastre şi că aşa cum mă vedeam în slavă, ca duh, fiind în Împărăţia cerească veşnică simţeam că sunt *o creatură* şi *rămâneam o creatură*.

În *Filocalie*, vol. al 7-lea, p. 339 se afirmă, că cei care văd lumina cunosc că ea este *mai presus de vedere*. Cu atât mai mult este Dumnezeu față de tot ce există[14].

[14] O însemnare transversală, făcută de-a lungul textului reprodus anterior.

[Duh înfricoşător şi mângâietor,
Tată creator,
Iisuse mântuitor[15]]

6491. Duh înfricoşător şi mângâietor,
Iisuse mântuitor,
Tată creator,
Treime Sfântă în veci de veci,
Noi Te slăvim din beznă şi lumini.

[15] Cele trei rânduri sunt tăiate şi rescrise.

Filocalia, p. 329. Aici Sfântul Grigorie Palama dezbate problema întunericului.

Sfântul Palama citează din Dionisie Areopagitul: „Întunericul dumnezeiesc este lumina neapropiată, pentru revărsarea copleşitoare de lumină mai presus de fiinţă…”.

Se întreabă Sfântul Palama: „Cum e atunci întuneric această lumină?”.

„Pentru revărsarea covârşitoare de lumină”, zice el.

Şi, mai departe: „Dar numai lui Moise şi celor ca el, le-a fost dat să ajungă în întunericul dumnezeiesc”.

Cu teamă spun şi eu, că înţeleg că pentru văzătorii luminii şi ai slavei dumnezeieşti, lumina prin Duhul, lumina neapropiată este lumina fiinţei dumnezeieşti, pe care nici omul îndumnezeit nu o poate vedea, ci o sesizează în întuneric ca neant.

Şi totuşi dincolo de beznă, dincolo de neant şi moarte este Tatăl, este Treimea.

Eu cred, aş îndrăzni să spun, că O văd în culori dure de energii, vânătă şi viorie, dură şi inexprimabil de fină, contradictorie în aspecte dar una în Sine.

O, ce ocean de energii, de forţe insesizabile şi uriaşe tării!

Întunericulce ne separă de fiinţa Tatălui e biruit de Iisus, Care a sălăşluit cu slava Sa şi cu Împărăţia Sa în noi, în sufletele noastre!

O, Doamne, o, Treime de Sine stătătoare, de dincolo de lumină şi întuneric, de dincolo de viaţă şi neant!...

Te văd, Te simt în străveziul minţii, dăruit mie de Iisus. Nu eşti şi eşti.

Dumnezeire, Tu păşeşti prin duhul şi prin trupul meu ca prin propriul Tău ţinut, căci numai Tu eşti iar eu sunt doar umbra Ta în veşnicie.

Trăiesc sentimentul unei nimicnicii totale a pământului, a cosmosului cu milioanele lui de galaxii în faţa luminii lui Dumnezeu.

Toate îmi par *fragile*, nişte *umbre* în faţa uriaşei forţe care este Dumnezeirea în Sine, în faţa adâncimii şi înălţimii Ei.

O, măreţ cosmos, ce apari ochilor noştri pământeşti şi raţiunii noastre ştiinţifice ca ceva infinit şi veşnic! Ce vis, ce umbră eşti în faţa Dumnezeirii atotputernice de dincolo de tine!

Întru lumina minţii, întru slava lui Dumnezeu, Care e Dumnezeu în lucrare, Care e Dumnezeu văzut în duh, întru toate acestea şi fiinţa intimă a Treimii există moartea veşnică, întunericul veşnic, neantul total[16].

Moise, ca şi Dionisie[17], au văzut întunericul, neantul total, care depăşeşte nu numai creaţia materială dar şi creaţia spirituală, entităţile spirituale şi duhurile noastre.

Însă din acest întuneric şi neant ţâşneşte, se revarsă Duhul lui Dumnezeu, Care e Dumnezeu Însuşi şi Îl vedem şi nu-L vedem, şi este şi nu este în acelaşi timp.

Dar dacă Dumnezeu, Duhul Său, slava Sa se sălăşluieşte întru noi, atunci noi depăşim întunericul, neantul şi vedem pe Dumnezeu, prin Dumnezeu, Care este în noi.

În materia cosmică, astronomia de azi a descoperit acele aşa-zise *găuri negre*, care sunt surse de atracţie a stelelor luminoase, în care lumina dispare într-o formă de energie concentrată, pe care simţurile noastre o înregistrează ca întuneric.

Avem aici, în creaţia materială, vidul, neantul, care înghite materia, lumina, energiile. S-ar putea descoperi în cele din urmă că aceste *găuri negre*, în loc să fie *materie concentrată* să fie pur şi simplu *neant*.

Şi aşa, iată cum neantul poate fi sursă de atracţie dar şi sursă de viaţă, căci materia şi lumina devenită neant în aceste goluri ar putea izbucni în explozii creatoare, prin care ar apare noi forme şi viaţă cosmică.

Nu sunt oare aceste *găuri negre* doar nişte simple *guri de tunel*, prin care materia dispare total, ca să renască, să învie sub o altă formă în Duhul lui Dumnezeu?

---

[16] Experimentat duhovniceşte.
[17] Areopagitul:http://ro.orthodoxwiki.org/Dionisie_Areopagitul.

În *Magazinul* din 1980 am citit ceea ce dedusesem cu doi ani mai înainte şi anume că black-hole-urile[18] ar putea fi neant. 25 decembrie1980.

[18] În engleză: *găurile negre*.
A se vedea:
http://ro.wikipedia.org/wiki/Gaur%C4%83_neagr%C4%83.

Tăria vieţii mele aceasta a fost: am simţit bucuria şi dorinţa de a păşi spre cea mai mare înflorire, spre tot mai înainte, atunci când moartea îmi flutura ameninţător.

Aceasta a fost *înflorirea mea*.

[Tu, Cel ce Te mişti în nemişcare,
Şi fără loc şi fără timp,
În pururi nouă-ntruchipare][19]

6496. Tu ce te mişti în nemişcare[20],
În fără loc, în fără timp,
Dând pururi nouă-ntruchipare,
Treimii din ceresc Olimp.

6500. Tu întuneric eşti, lumină,
Ce[21] nu te pot pătrunde ochii…
Doar când explozii reci suspină[22]
Te întrevăd prin văl de rochii!

6504. Doar în fântâna apei vii
De mă afund găsesc izvoare,
Ţâşnind în nori peste pustii,
Ningând o viaţă nemuritoare.

---

[19] Versuri tăiate de autor.
[20] Cu referire la Dumnezeul nostru treimic.
[21] V: *Şi nu te pot pătrunde ochii…*
[22] Vederea luminii dumnezeiești.

Prin comuniunea în Hristos după fiinţă „natura umană se deschide spre infinit” (JacquesDayan).

Cu mulţi ani în urmă, când rugăciunea mea devenise permanentă, încât o spuneam şi în somn (căci mă trezeam din vis şi vedeam că o repet) aveam conştiinţa că sunt un fundal a toată fiinţa şi existenţa pentru că în mine sălăşluia lumina nevăzută.

Era suficient să fac un mic efort, un minut-două de rugăciune, uneori chiar şi câteva secunde de rugăciune, de concentrare puternică şi lumina dumnezeiască începea să crească în mine sau să mă învăluie.

În acea vreme, după ce m-am trezit într-o dimineaţă şi am început să mă rog, cum aveam obiceiul dimineaţa, am văzut[23] chipul lui Iisus cuprinzându-l cerurile cu aurore străvezii, în nuanţe de purpură şi roz, care năvăleau pe cer şi creşteau ca norii aduşi de o furtună interioară.

Era Duhul care sufla, dezvoltând, înflorind norii şi viul mărilor de aurore.

Era cutremurător! Vedeam pe Duhul suflând, umflând orizonturile cu lumina răsăritului. Era un soare nevăzut, căci lumina sufla şi creştea, răbufnea din chipul lui Hristos.

---

[23] În mod extatic, în lumina dumnezeiască.

6508. Şi ochii din adânc privesc
şi nu adânc privesc,
o lume din văpăi[24]
în neurmate căi.

[24] Cele văzute în slava dumnezeiască.

Picasso

25 decembrie 1980

Am văzut o prezentare a „marelui pictor" Picasso[25], în special portrete umane ale sale. Cu toate laudele şi preţuirea acordate nu pot fi de acord cu acest *negativism* al picturii, al artei.

Dacă în elevaţiile mele mistice, dacă pe drumul meu de spiritualizare m-aş fi oprit la asemenea *chipuri* şi *norme negative*, demonice, niciodată n-aş fi ajuns la esenţele adevărate ale frumuseţii, la adevăruri şi la cuprinderea simbolică a existenţei, la principiile fondatoare ale creaţiei, la sublimele forme ale spaţiului şi ale creaturii.

Picasso e o piedică greu de trecut pentru faima pe care o are, din cauza uşurinţei cu care poate fi urmat şi imitat. E o piatră de încercare pentru spiritele şi spiritualitatea secolului nostru. Dar acesta nu este ceva *constitutiv* ci mai degrabă *o experienţă negativă*.

Când o astfel de experienţă va fi depăşită, abia atunci vom putea vorbi de artă, de adevărata artă, care va atinge culmi nemaiatinse până atunci de înălţime spirituală, de frumuseţe sublimă.

Pentru că această frumuseţe urmează întotdeauna unei căderi, unei negaţii, descompunerii, dezagregării, adică antiumanismului, antiartei şi involuţiei.

Picasso reprezintă descompunerea, dezagregarea, nimicirea, nebunia care pândeşte din bezna civilizaţiei şi care duce omenirea la anihilare şi haos spiritual[26].

---

[25] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Pablo_Picasso.

[26] Pasaj inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș*, vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 356.

Lucis[27]

Frică şi curaj. Fiind întotdeauna sincer, eu-ul meu a fost purtat de o idee, de o convingere sau de un sentiment, de curiozitate.

Eram, şi poate că încă mai sunt, o fire imaginativă, cu posibilităţi imense de a face şi de a desface lucrurile, părerile, imaginile. […]

– Mi-e frică, domnule sublocotenent. Mi-e frică şi nu mă pot stăpâni. Mi-e ruşine de toţi, de mine şi n-aş vrea să fiu aşa! Ce să fac? E ceva peste firea mea, e ceva patologic.

Aş vrea să fiu viteaz, să fiu erou, să mor luptând, dar ce mă fac cu firea mea! Rămân palid şi parcă îngheţ, arma îmi scapă din mână.

Uneori mi se pare că mă cuprinde leşinul, că braţele îmi devin moi, inerte. Sunt incapabil de acţiune. Parcă sunt paralizat.

Nimeni nu e ca mine între camarazi şi aş vrea să fiu altfel. Sufăr din această cauză. Mai bine aş muri, fiindcă în cugetul meu, astfel eu nu vreau să fiu.

– Cum se poate să fii şi să te comporţi astfel? Toţi râd de tine pentru că fiecare interpretează în felul lor atitudinile tale. Unii zic: *e fricos*; alţii: *e laş*; alţii: *este escroc, vrea să evite pericolul, să se ferească de moarte.* Adu-ţi aminte ce spuneai, cum tu însuţi încurajai pe alţii înainte de a intra în acţiune.

Tocmai de aceea acum sunt îndreptăţiţi să te numească ipocrit, făţarnic, laş, escroc. De aceea trebuie să înduri toate acuzaţiile ce se proferează la adresa ta. Ştiu că suferi pentru firea ta, pentru alcătuirea ta bio-psihică deficitară.

Ştiu că în cugetul tău ai vrea să te schimbi, să te învingi, dar nu ai tărie; că toată comportarea ta e mai presus de tine.

Eu te înţeleg, dar ce-ţi pot face? Cum te pot ajuta? Ştiu însă că poţi. Ştiu că poţi, pentru că ai făcut pasul şi ai intrat în echipa de voluntari care a aluat cu asalt cazemata.

Nu-l pusese nimeni să facă această alegere. Mi s-au cerut 16 oameni din cei 3000 ai regimentului nostru.

---

[27] Lux, lucis = lumină (lat.)

P. a ieşit în faţă, a vrut să meargă în acest grup. Inima sau poate mândria lui de bărbat l-a îndemnat să meargă în grupul de asalt. Asta după ce în exerciţiile pregătitoare, cu situaţii aproape identice cu cele de război, îi căzuse grenada din mână de emoţie şi dacă nu ar fi intervenit cel de alături, ar fi murit din cauza exploziei.

Era prăbuşit sufleteşte. Şi cu toate acestea mergea, îşi impunea să meargă înainte spre moartea sigură.

Asta ne spuseseră instructorii noştri: că vom avea parte de ce au păţit şi cei de dinaintea noastră, cei din grupa anterioară, din care nimeni nu scăpase viu.

Însă nu au stat aşa lucrurile. Cu noi soarta a vrut altfel.

– Ştiu, domnule sublocotenent, ştiu şi eu şi de aceea vă spun. Vă cer sfatul pentru că lângă dumneavoastră mă simt refăcut, tare, întreg, dornic de fapte mari şi vitejeşti. Par a fi altul…De aceea, ţineţi-mă lângă dumneavoastră!

– Eu aş vrea să fii tu însuşi, tare prin tine şi să nu stai prea aproape de mine, căci în jurul meu e primejdie, e moartea care îmi dă târcoale, dar nu îndrăzneşte mai mult decât îi este dat.

Ţi-aduci aminte de E., care se temea şi avea convingerea că va muri, şi spera că moartea nu se va atinge de el dacă va sta în jurul meu?

Tocmai din această cauză a murit în timpul atacului de noapte de pe valea Siretului. Focul de mitralieră, tras de la câteva zeci de metrii, pe el l-a prins şi l-a doborât în stânga mea, la un pas de mine iar pe mine m-a lăsat.

– Ştiu, dar cred că aceasta nu se va repeta şi cu mine. D. şi dumneavoastră nu ştiţi ce este frica.

– Ba ştiu. Dar ştiu ce este şi curajul, euforia, starea de bucurie care te cuprinde ca un alai de muzici şi care te preschimbă în lumină, neteamă şi adevăr.

E bucuria, cu atât mai pătrunzătoare şi cuprinzătoare a fiinţei tale, când covârşeşte şi pleacă totul în jur.

E bucuria care te împinge la acţiune, care te face mai hotărât cu cât primejdia creşte, cu cât riscul devine mai evident, cu cât moartea este mai aproape.

Am trăit aceste momente înălţătoare, purificatoare, care par a te elibera de toată zgura gândurilor, a simţirilor cenuşii, murdare, monotone sau plictisitoare.

Nu sunt setos să vărs sânge. Nu doresc să fiu aclamat, nici lăudat de oameni pentru acest dat al firii mele, dar sunt unul dintre cei care se simt bine în primejdia de moarte, sunt unul care vrea să dea, să dăruiască ce are mai bun cu orice risc, să se dăruiască cu întreaga lui viaţă, cu suflet cu tot, cu înfrigurare, mai presus de orice oprelişti, mai presus de orice bariere, desfiinţând limitele morţii, ale chinului, ale plăcerii.

Când am participat prima dată la o acţiune de atac, îmi ziceam, văzând, auzind, simţind gloanţele trecând pe lângă mine şi înfigându-se peste tot; în timp ce suportam zguduielile şi împroşcările bombelor explodate: *Nu mai atât ai războiule pentru mine?!Te închipuiam mai groaznic, mai vijelios. Să aşteptăm. Vor veni vremuri în care te vom lua mai mult în seamă…Am venit şi n-am venit…*

Sunt multe întâmplări din viaţa mea, care de care mai fantastice, dar nu atât de fantastice încât să depăşească pe cele imaginate de mine sau să-mi copleşească curajul, dorinţa de a înfrunta necazurile şi de a mă ţine mereu deasupra lor.

Căci e nevăzută luminarea vieţii mele, e ca o puritate albă, străvezie, pâlpâitoare, vie. E o fragedă cutremurare a fiinţei mele, venită din eternitate, peste veacul meu şi spaţiul pământean, prin deschiderea de noi ceruri.

Eu am suferit, m-am zbătut, m-am dăruit, m-am veselit, am certat şi am discutat, am lucrat, am călătorit şi urcat în toate sensurile, lăţimile şi adâncimile dar lumina pâlpâitoare, pură şi înălţătoare – ziceţi-i cum vreţi! – din inima mea, din sufletul, din fiinţa mea, aceasta m-a întreţinut.

Ea, bucuria mea, e mai presus de mine deşi e în mine şi din mine iese. Ea e lucire pură, nealterată de nimeni şi de nimic, pe care atunci când o văd, când o simt ştiu că e lumină vie, bucurie eternă.

7 ianuarie 1981. De când mă ştiu trăiesc într-o continuă înflăcărare, pâlpâire, într-o năvălitoare dorinţă de ceva nou, de ceva pe care îl aştept să vină, să se împlinească în mine şi în afară de mine, în tot universul.

Aş vrea să fac, să realizez ceva nou pentru mine, pentru alţii sau pur şi simplu pentru împlinirea în sine a noului, a inexistentului adus la existenţă. Şi mă doare, mă arde în mine *neliniştea creatoare*.

Uneori aceasta este ca o înmugurire, alteori este ca o pâlpâire, care se zbate, clocoteşte, izbucneşte, trepidează, cutremură, vibrează.

Şi toate cele făcute şi văzute le privesc cu o bucurie eternă, care vine pururea de dincolo de mine, din eternitate.

Unii spun că ea, această bucurie vine de la strămoşi.

Însă eu spun că ea vine de la Duhul, vine de la Cel care cutreieră întinderile şi vremurile, Care dă chip şi chipuri, adică modul, felul de a exista şi existenţa însăşi, spaţiul şi timpul.

***[28]

Mi-e sufletul ca un cireş în floare
Şi-n floarea lui tot sufletul îl am,
Sunt mii de-arome şi o privighetoare,
Vrăjită cântă în fiecare ram.

Furtuni ce-au smuls goruni din rădăcină
Trecut-au şi prin floarea-i albă de zăpadă
Şi scuturându-i ramuri ce se-nclină
Lui nicio floare n-a putut să-i cadă.

Dar azi când nimeni nu mai poate,
Să-ndure al ispitelor surghiun*[29]
Trimite-mi, Doamne, Înger să mă poarte,
Să nu mă-mpiedic la fiecare pas;

Şi sufletul să ţi-l aduc,
Strălucitor ca floarea de alcaz.

de Radu
Dumitrescu Gir[30].

Ilie Mocanu[31]

[28] Urmează o serie de file disparate, pe care le-am găsit introduse în acest caiet, la această pagină, şi pe care le inserez aici, mai înainte de a continua filele în mod regular.
[29] Cuvânt indescifrabil la nivel textual.
[30] A se vedea: http://www.radugyr.ro/includes/publicistica/balade.pdf.
[31] Poemul a fost transcris de către domnişoara Green şi Fericitul Ilie l-a semnat. Aceasta poem se constituie în prima filă conexă.

Ea (lumina)

6512. Când tu, cu chipu-ţi îngeresc
l-ai privit…
…De ce adâncul, trupul meu,
s-a răscolit?...

6516. Când între noi, măreţul timp
stă, ca să-ţi fiu copil;
în ce contrapunct şi contratimp
mai blând, te-ascult umil?...

6520. Te voi privi-n lumină-n veci,
iubindu-te la fel,
că nu spre trupul tău mă pleci,
ci duhului din el.

6524. Copilă, mult de m-am minţit,
mai largă, ca a mamei poală,
m-a învăluit.

6527. Să-ţi fiu coroană, melodie,
deochiului descântec,
tu m-ai trezit din veşnicii,
să înfloresc de cântec.

6531. Dar unde eşti ca să te văd?
Mereu aş vrea!...Sub chip
Deschide-mi ochii să-ntrevăd
Din nou vecia-n prip[32]!

6535. „Al meu erai!” Târziu venii…
Şi cât sunt de departe!...
...Dar şi din umbrele târzii,
fă-mi sufletului parte…

6539. Că săgetată în adâncuri
de zborul unui Înger,
mă-nvăluiesc în cântece,
de dragul tău să sânger.

---

[32] Prescurtare de la *pripă*. A vedea *în pripă*, în grabă.

El

6543. Doar spirit pur,
doar aer de lumină
ce-n trupul tău se-mbină,
ţi-aş fi în jur…

6547. De bucuria
formelor virgine,
crescu tăria
bolţilor senine![33]...

6551. Cu ochi mai dulci
străpung pământul…
Spre ceea ce mă smulgi
în duh ca vântul…

6555. Şi mă simt „eu”,
mai mult, mai drept,
şi Prometeu
şi înţelept…

6559. Sub vechi triunghi
de foc şi slavă,
cu tine-n unghi
de fum şi lavă.

[33] Văzute extatic.

Semn

6563. Semn de-nmulţire
şi de cruce,
pliniţi în fiu,
în Ava[34] duce!

[34] Părintele, Dumnezeul cel iubitor de oameni.

*[35]

Scena I[36]

1) Pe un câmp îndepărtat un explorator se află în momentul morţii. În măsura în care lumina şi formele dimprejur pier începe să răsară o lume nouă.

Soţia lui, moartă de mult, se apropie şi îl sărută. Ea e trezită la o nouă viaţă. Apar alte forme: prieteni şi cunoscuţi. Nu e singur. Surâsul i se aşază pe chip în timp ce îşi dă duhul.

2) Într-o casă, un alt cuplu, soţ şi soţie, sunt grav răniţi. În jurul lor sunt rude şi cunoscuţi. Sunt în agonie. Se lasă întunericul afară, aprind luminile în casă dar ei văd totul dispărând în întuneric şi la fel pe cei din jur.

Ambii se simt părăsiţi şi mor strigându-se unul pe altul. Aici nu se mai găsesc, nu se mai aud, nu se mai simt.

Bărbatul: Unde eşti lumina mea? De ce te stingi? De ce nu te apropii?

Femeia: De ce pleci? Unde te îndepărtezi, flacără şi vijelie a vieţii mele? Pentru ce nu putem muri împreună? Pentru ce?!!

Bărbatul (*ca pentru sine*): Toată viaţa am fost aici ca nişte umbre care ne-am ocolit. Centrul atracţiei, moartea, a fost lumea din afara casei şi a familiei.

Am vieţuit împreună dar am trăit despărţiţi şi nici măcar acum nu putem să ne unim şi să pierim împreună! Unde eşti? De ce nu te pot vedea?

Cei din jur: E aici, dar nu poţi să o mai vezi…N-o simţi?! Nu-i auzi glasul?!...Ce vorbe sunt acestea?!

Femeia: Unde eşti?

Cei din jur: Cine?

Femeia: El, El…Eu…unde sunt? Unde mă duc?

Cei din jur: El nu se mai aude…Ia vedeţi!...

Unul din jur: Îşi dă duhul.

Altul din jur: Şi ea moare!

Toţi: Au murit. Iată că s-a sfârşit. Şi ce repede!...

---

[35] Aici se termină a doua filă disparată.

[36] Începutul filei a treia inclusă în caiet. Această filă e urmată de o alta cu care face front comun în compoziţie şi ambele conţin un proiect de piesă de teatru. De aceea le numim filele 3-4.

Lumen: Ce este cu mine?! Ce s-a întâmplat?!! (Un fulger despică norii, care se apropiau dinspre răsărit. Pădurile din dreapta se frământă în vânt. Se aude un vuiet prelung.)

Lumen:

6567. Ce fior de viaţă, ce cântec,
Ce cântec adormitor!
Ce pătrunde-n mine?!...
…Înviez sau mor?!

6571. Multă strălucire
Noapte te-ai făcut!
În faţa iubirii,
Trupule, stai scut!

6575. Dacă-n noaptea vieţii
Te-am scrutat lumină,
În sfârşit de drum,
În beznă virgină,
Tu rodeşti o lume
Ce-n mine suspină.

6581. …Sunt *eu* sau e *lumea*
Dintru început?
Umbrele prind viaţă,
Acum te-am văzut,
Flacără de aur
Şi argint în nori,
Viorie, slavă,
Îmi pătrunzi prin pori.

6589. Fruntea ta se lasă
Înger întrupat
Peste cer, amiază,
Trupul mi-a curmat.

6593. Eu simt sau e lumea?
Timpul e risipă

Ce se pierde-n valuri
Către foste maluri.

6597. Mult, departe-mi fură
Până astăzi toate,
Azi îmi vin la gură,
Aproape, aproape…

6601. Cerul beznei fuge
De raze de fulger,
Bucuria curge,
De lumină sânger![37]

[37] Finalul filelor 3-4.

Ştiam că nu făcusem voia[38]
Călăilor, trădării,
Dar ne ducea al vieţii drum
Pe panta îngropării
Şi orice zi era un an
În iadul închisorii.

Şi izbucneau în cer făclii
Din orice-ngenunchere,
Ne retrăiam copilării
Drept orice mângâiere,
Şi sufletul făcea nou pas
Pe treptele vegherii.

Pe-ntunecimi se revărsau
Fâşii de cer şi Îngeri,
Visarea-n noi se cobora
De chinuri şi de plângeri,
Că din păcat veneam crezând
Că te înalţi când sângeri.

Şi nu eram deloc miraţi
Când unul se rupea de cârd,
Păşind senin în glod,
Ca semn de cruce abia având
O piatră sură
Ce se-ngropa curând.

Poate că cerurile-au vrut
Să se coboare-n vine,
Oţetul, vinul nebăut,
Decât de Christ pe cruce,
Deşi noi poate nu l-am vrut,
Dar care-n Rai ne duce[39].

---

[38] Începutul filei a 5-a.

[39] Sunt primele 5 strofe (cu ușoare modificări) din poemul *Balada luminii închisorii din Aiud*: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș*, vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 235-237.

6605. În spirit am văzut de-atunci
Lumină multă, multă[40].

[40] Sfârşitul filei a cincia, pe care mai erau trecute nişte nume de medicamente şi se făcuse o socoteală, cu pix albastru, într-un colţ.

Micro şi macro-cosmosul[41]

Am căutat să cunosc microcosmosul şi macrocosmosul. Am citit. Mă interesa astronomia. Eram curios să cunosc ultimele particule.

Oare e înţelept să trecem prin viaţă fără să cunoaştem numele şi funcţiile acestor elemente constitutive şi ultime ale materiei, ale atomului, care reprezintă fundamentul infinitului însuşi? Toate datele şi concluziile duc la existenţa neantului.

Un rezultat contradictoriu: neantul ca existenţă, ca realitate ultimă.

Şi atunci m-am întors către mine însumi ca să caut răspunsul pentru micro şi macrocosmos în spirit. Pentru că omul, acest *nod gordian*, este spirit şi materie în existenţa actuală.

Dar cum? Pe o cale trudnică, înspăimântător de periculoasă, trecând prin încercări supraomeneşti, pe care le poţi depăşi numai prin credinţa în Dumnezeu, rugăciune şi mortificare, prin renunţare. Iubirea supremă cere o renunţare absolută la tot ce e omenesc.

Am izbutit să obţin sau mi s-a dăruit lumina spirituală, nevăzută decât de ochii minţii. Prin ea mi s-a dezlegat problema micro şi a macrocosmosului, căci macrocosmosul material există în microcosmos, care se dizolvă în neant.

Microcosmosul şi macrocosmosul material există în noi. Neantul e în noi şi noi în neant. Începutul şi sfârşitul, infinitul şi marginile lui sunt în noi. În noi e creaţiunea şi noi suntem în creaţiune ca creaturi.

Mai bine-zis în noi se produc, se manifestă fenomenele creaţiei materiale şi spirituale universale, prin intervenţia Duhului, a Spiritului divin.

Acesta, Duhul, Se manifestă în noi, căci suntem exponenţii Dumnezeirii, fiii lui Dumnezeu.

Am trăit, am simţit, am văzut ceea ce mărturisesc acum.

---

[41] Sunt incluse în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș*, vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 30-31.

Am văzut cum din lumină şi în lumină apărea, creştea Împărăţia spirituală, Împărăţia lui Dumnezeu, Împărăţia Cerurilor. Ea se năştea, se diversifica mereu în noi forme, se întrupa şi acestea toate se desfăşurau fulgerător de repede, în forme şi culori neconceput de frumoase şi de diverse.

Era o viziune extatică rareori auditivă, uneori aromitoare sau pipăibilă. Şi atunci lumea materială era o umbră şi un vis şi pierea.

Când am înţeles că nu pot să-mi imaginez ceea ce nu poate fi imaginat, că nu pot să pătrund mai departe prin imaginaţie, că prin gândire nu pot merge mai departe, că există limite de netrecut, atunci am început să mă rog. Şi rugându-mă neîncetat am realizat *renunţarea la toate*.

Am ajuns la o linişte contemplatoare, la o linişte a tăcerii şi treptat-treptat au început să încolţească în mine, de la sine, gânduri şi soluţii noi, au început să apară în mine scânteieri[42], să se înjghebeze lumina[43] şi lumina mi-a descoperit tainele ei, eu rămânând numai un receptacul al lumii văzute material şi al lumii nevăzute, spirituale.

Eugen Ionescu[44] spunea: „Tocmai limitele imaginaţiei aş vrea să le smulg, stavilele imaginaţiei aş vrea să le arunc în aer”.

Şi tot el: „Suntem în ignoranţă. Nu avem un punct de plecare ca fundament decât neantul. Cum să construieşti pe nimic?”.

Însă eu de aici, de la neant am pornit ca să construiesc. Am realizat moartea minţii, golul sublim prin rugăciune şi apoi mi-a apărut lumina, lumina dumnezeiască.

Rugându-mă în continuare mi s-a descoperit Împărăţia Spiritului, Împărăţia spirituală, care există dincolo de raţiune, dincolo de minte, dincolo de imaginaţie, dincolo de neant şi care se crează de la sine, din sine în deplină libertate şi în faţa căreia sunt doar un spectator.

Tot Eugen Ionescu a spus, că: „Noi nu suntem, poate, decât noduri, încrucişări efemere de energie, de forţe, de tendinţe diverse şi contradictorii, pe care moartea le eliberează”.

Însă eu am spus într-o poezie:

„Focar să prind gigantica-ntretăiere

[42] Ale luminii dumnezeiești.
[43] Dumnezeiască.
[44] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Eugen_Ionescu.

A tot ce-i viu între neant şi sfere".

Eu nu vorbesc ca un necunoscător, ca un teoretician sau ca un filozof ci ca unul care am trăit, am auzit, am văzut, am pipăit existenţa spirituală de dincolo de materia sensibilă, prin simţurile spirituale care ni se formează[45].

Am văzut, am simţit, ca să spun aşa, prin simţurile spirituale, că această Împărăţie există dincolo de corpul nostru, dincolo de ceea ce noi numim materie, în lumina spirituală.

În *Însinguratul*, Eugen Ionescu spunea: „Mi-e greu să nu observ înrudirea de gândire, simţire şi problematizare dintre spiritele româneşti".

---

[45] În cadrul vederii dumnezeiești.

Iradiere pură[46],
de raze şi miresme,
din umere la glezne,
mai mult decât făptură,
iradiere pură…

O vreme în pustiu
lumina fulgera
dar nu se întrupa,
surâsul, graiul viu;
o vreme în pustiu…

Vecie-n frumuseţe
învăluie-mă azi;
şi soarele de-amiază
în mine să îngheţe
vecie-n frumuseţe…[47]

---

[46] Fila a 8-a. Deasupra ei, cu pix verde, Fericitul Ilie a specificat: „[este] scris în caiet”.

[47] Sfârşitul filei a 8-a. Poemul poartă nume *Eternei frumuseți* și e cuprins în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș*, vol. 4, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 190.

Iradiere pură
de roze și mireasmă,
din umere la glezne,
mai mult decât făptură
iradiere pură...

O vreme în pustiu
lumina fulgera
dar nu se întrupa
surâsul, graiul viu;
o vreme în pustiu...

Vecie 'n frumusețe
învăluie-mă azi;
și secole de-amiază
în mine să înghețe
vecia 'n frumusețe...

Eternul Făt-Frumos[48]
(versuri ambigue)

6607. Prin valurile vremii crunte, pământene
trei sânziene zilei se frângeau,
’nalte, plăpânde; blânde şi alene,
cu ochii numai de adâncuri îmi vorbeau.

6611. Şi graiul lor din trupuri se avântă,
simţire-n căutare, veşnic şi cuvânt,
când mai presus, când întru mine aieve,
în ele oglindite erau eve,
ale măririi întinderii prin spaţii,
ale-ntrupării lumi, în spirit, graţii…

……………………………………

6617. Iar eu priveam privindu-mă în ele,
pe un cal alb, călătorind sub stele,
peste câmpii şi printre munţi în goană,
prin verde infinit, sunet de goarnă,
în veşnicie, răspândit în mers,
de tot mai nou, desfăşuratul univers.

6623. Pe un cal roz prevestitor în gând,
pe depărtări jăraticu-mi mâncând,
atât: în veşnice vreau să fiu,
cărare nesfârşită, izvor viu!...

6627. În faţă frumuseţea s-o privesc
iar chipu-i de fecioară, îngeresc,
în pământeşti aprinderi către forme,
cutremurare-n goluri peste norme…

6631. Mereu trezit, trezindu-mă aproape,
în vegetaţii, codrii, râuri, ape,
să mă adoarmă spaţiile-n pleoape

[48] Începutul filelor 9-10. E o variantă a poemului, cu același nume, inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș*, vol. 4, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 301-302.

şi-n pieptul meu, aproape, mai aproape…

6635. Vin soarele, lumina, să-mi sporească
a lumii oglindită-n trupuri-netrupească,
o, Spirit, Tată, lume nouă mie,
neadormire-n zare, în pustie!...
………………………………………

6639. De trecerea pripită prin adânc,
eu veşniciei frunzele îi plâng
şi lacrimi, râuri albe-n foc,
îmi pribegesc, lăsându-mă în loc,
de-a pururi înnoită rouă-n goluri,
rotind, urmând spirala-n rotocoluri.

6645.Pe calul alb… – Sus, pagina de sânge! –
prin pajiştea de flori am văcuit[49],
un spor ceresc mi-e trupul vlăguit
şi gând, şi zbor, se scaldă în ce plânge[50].

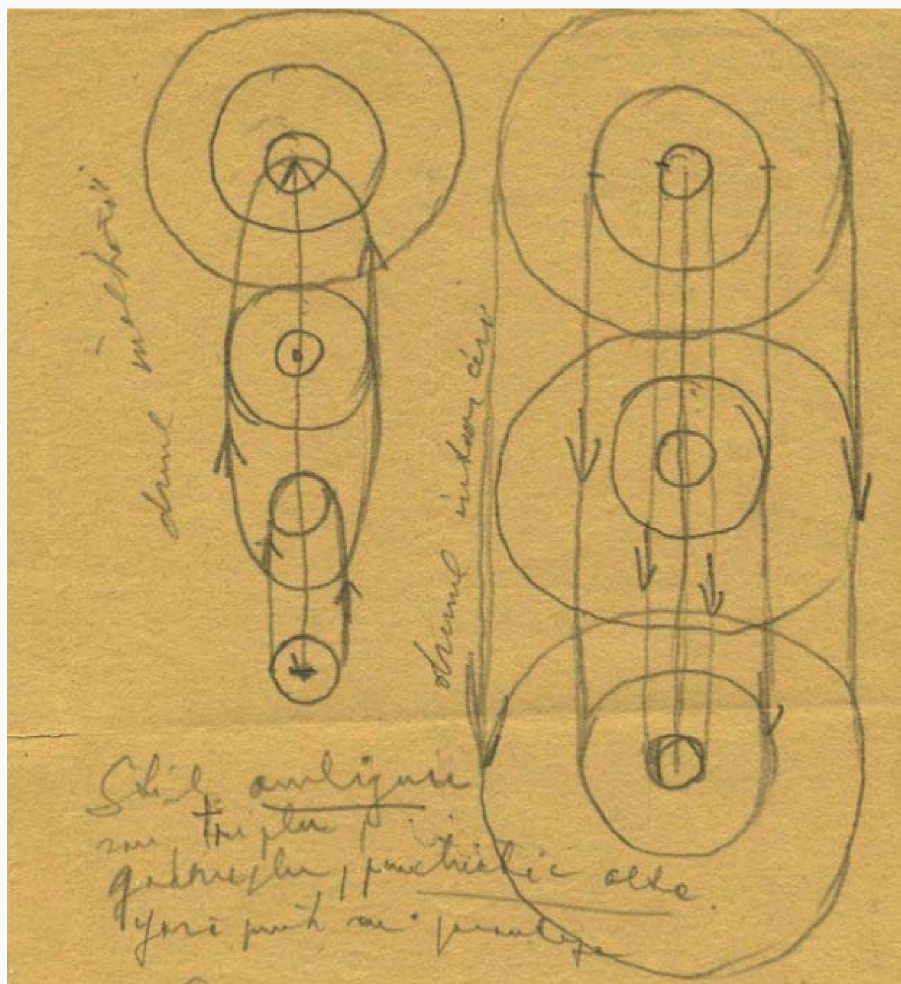
*[51]

---

[49]*Am vecuit*, mi-am petrecut viața.

[50] Finalul filelor 9-10. Pe pagina a patra aflăm următoarele cuvinte, care nu au nimic de-a face cu un text literar: Sălcian Răzvan, [două nume indescifrabile], Miraj, [alt nume indescifrabil, scris cu creionul], Rev. *Rodica*, [alt cuvânt indescifrabil], *Incognito* vol. IV, *Vocile Nopţii* – Augustin Buzura, calorifer…toate aceste lucruri dovedesc că e vorba despre o listă a sa de priorităţi casnice.

[51] De aici încep filele 11-12. În aceste pagini – trei scrise cu creionul şi una cu stiloul – Fericitul Ilie a făcut nişte schiţe despre vederile sale extatice.
Pe prima pagină a filelor 11-12 avem două desene în care apar nişte cercuri concentrice cu legături între ele.
Prin aceste figuri autorul nostru a vrut să arate drumul spre interiorul omului pe care îl aduce rugăciunea neîncetată.

Stil ambiguu sau trei planuri. Cvadruplu, unul punctat, fără punct sau cu punct.

Numai omul real are impulsul se a scrie din convingerea că are ceva de comunicat.

Omul mintal caută, cercetează, se luminează, descoperă şi e satisfăcut de ce găseşte.

Omul spirit – care are o stază mută, transmisă de Duhul Sfânt – iradiază lumină şi bucurie când se roagă.

Pagina a doua[52]:

[52] Aici găsim un desen făcut cu stilul, unde există un singur cerc concentric, cu trei subdiviziuni interioare şi prin prisma căruia Fericitul Ilie a făcut distincţii între mai multe feluri de personaje. Avem aici o teoretizare a interiorului personajelor literare privite din punct de vedere duhovnicesc.

1. personajele statico-dinamice în timp şi spaţiu. Acestea se află în centrul desenului, în cadrul cercului prim din interior.

2. personajele fulgurante. Sunt personajele din al doilea cerc.

3. personajele din staza mută, insolită sau focarele de iradiere, de întărire, spaţialo-temporale. Acestea fac parte din al treilea cerc.

Întregul desen, cu cele trei cercuri, care reprezintă trei feluri de personaje, privite din punct de vedere spiritual a fost denumit de autor drept: *Comuniune spirituală.*

Personajele fulgurante au fost reprezentate ca un centru care produce valuri, care exhibă energie.

Personajele iradiante au fost reprezentate ca nişte *noduri* sau ca *puncte de energie*, ca puncte care concentrează energie.

Avem astfel personaje de trei tipuri:

a) tipul unu: personaje statico-dinamice

b) tipul doi: personaje fulgurante

c) tipul trei: personaje iradiante

Personajele de tipul doi, cele fulgurante, sunt personaje atemporale şi aspaţiale, reflectante şi reverberante, refractare la fluxul conştiinţei.

Pentru ele acumulările personale, amintirile determină *monologul interior* ca în cazul personajelor create de Joyce[53] în romanele sale. Ele sunt mereu în posesia unor *gânduri neformulate*.

Imaginaţia creatoare e focarul de conştiinţă, care se transformă cu timpul în soare-reflector, prin care se priveşte în Dumnezeu.

Gradarea stilistică capătă preeminenţă în raport cu dezvoltarea personajelor şi cu stadiul real, mintal şi spiritual, în care ele se găsesc.

Leit-motivul este principiul tematic, principiul de legătură între planurile naraţiunii.

Avem astfel trei planuri tematice:

1) planul spiritual: pâlpâirea de lumină, ritmul bucuriei;

2) planul mintal: gândul bun, roditor, ideea fulger, surpriza, ideea, explozia…;

3) planul real: acţiunea hotărâtă, clară, din perspective logice.

Putem vorbi de o metodă asociativă în planul naraţiunii?

---

[53] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/James_Joyce.

J. Joyce şi T. Eliot[54]: modalitatea de exprimare este *o emoţie artistică*, este un mod de a găsi obiectele corelative ei. Asistăm astfel la un lanţ de incidente actuale, istorice etc.

Drumul complet al filmului este însă unul duhovnicesc în care să se îmbine planul real, cu cel mintal şi spiritual. Numai aşa avem un spaţiu îmbogăţit: mintal, real, duhovnicesc[55].

*[56]

1) Ninsoare calmă abundentă, deasupra mea copaci desfrunziţi. Un peisaj larg.

2) Apă limpede, care izvora de pe un fel de movilă mare. Erau valuri, care se revărsau ca o mare în căutare de loc. Ele nu erau periculoase. Marea era nesfârşită. Împliniri aşteptate. Eu eram un intrus în toate acestea. Erau valuri liniştite, frumoase, jucăuşe.

[În subtextul acestor note, care nu ştim ce înseamnă (dacă e vorba de un vis, o vedenie, o imagine reală sau o imagine pe care dorea să o scrie) apar următoarele însemnări]:

Tereza de Lisieux este sfânta[57] care mi-a trezit şi mi-a aprins mai tare dragostea de cer mai de mult, pe când acum, printr-o întâmplare fericită, îmi comunică prin tine acelaşi lucru.

Într-o vreme în care, recunosc, m-am cam rupt de legătura strânsă cu cerul, eu am uitat de ea dar nu şi ea de mine.

---

[54] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/T._S._Eliot.

[55] Sub aceste rânduri sunt făcute iarăşi două desene cu cercuri concentrice, care copiază schema din prima pagină. Aici se sfârşesc şi filele 11-12.

[56] Începutul filei a 13-a. E scrisă cu creion negru.

[57] Am avut o dispută, la un moment dat, cu Fericitul Ilie în ceea ce-i privește pe „sfinții” romano-catolici ai celui de al doilea mileniu și i-am spus că Biserica Ortodoxă nu îi cinstește pe „sfinții” romano-catolici de după schismă, adică de după anul 1054.

I-a fost greu să accepte acest lucru de la început, pentru că nimeni nu îi spusese până la mine acest lucru și nici nu i-l argumentase iar în sine sporise anumite simpatii pentru unii dintre ei.

Am o mare bucurie, şi frică şi cutremur m-a cuprins la această veste, pentru că mi-am amintit de vechea dragoste pentru făpturile cereşti.

Şi, deşi nu am discutat despre aceste lucruri cu tine vreodată, am simţit o mare bucurie la auzul acestei veşti[58].

---

[58] Finalul filei a 13-a.

[17 decembrie 1968[59]]

Flacăra vieţii

6649. Înger mi-ai fost,
coroană mi-ai fost,
lumină şi rost
pe-amurgul tristeţii…

6653. Prin viaţă cum trec
cântând bucuria,
de ce să-mi mai leg
de-acum veşnicia?!...

6657. Rămas-am cu norii
pe trepte de ceruri,
smulgându-mi fiorii,
slăvind adevăruri.

6661.Cunună mi-ai fost
în faptă şi trup…
…Și-acum de te rup
rămân ce n-am fost…

6665. Pe roată mă rup.
Sunt pururi ce-am fost.

---

[59] Începutul filei a 14-a.
Pe prima pagină avem începutul unui poem în 4 strofe cu a cincia strofă incompletă iar pe verso un poem în engleză, greu de descifrat, scris cu creion negru.

I […] you another …
a weat ago but I …it
[…renunţăm la descifrare]

*[60]

6667. Un om vrea să salveze un diavol.
Până la urmă omul izbuteşte să nu mai ştie dacă
îşi mai poate salva propriul suflet.

6670. – Nu vreau să fiu *Dumnezeu*[61],
nu vreau să-ţi fiu asemenea,
asemenea nu vreau să-ţi fiu,
ci numai *un om adânc*.

6674. Lumina ta am văzut-o
şi acum o ştiu şi o simt,
dar o urăsc
pentru că ea mă ucide,
în forma asta trecătoare,
la care ţin ca un nebun.

6680. Şi fiindcă de lumină
eu gem, sorbit…
În funduri de-ntuneric
îmi caut adăpost[62],
de viaţă şi de moarte
îmi caut adăpost.

6686. Dar flacăra din mine
pătrunde orice beznă
şi-n hrană o preface.

6689. Aşa pe zi ce trece,
mă pătrund de vâlvătăi
şi ard, şi ard, şi ard…

6692. Căci mă îmbrac în noapte
de patimi şi de dor,
în veşnicia trecătoare,
părăsit, din mers, de noapte[63].

---

[60] Începe fila a 15-a, scrisă cu creionul în cea mai mare parte şi conţinând şi un fragment scris cu stiloul. Pare o scriere de tinereţe a Fericitului Ilie.
[61] E un dialog cu diavolul şi o distanţare netă de el.
[62] Vers tăiat în Ms.
[63] Urmează două versuri tăiate. Aceste rânduri par a fi o schiţă a unei opere de teatru, pe care o gândea şi nu ştim dacă a scris-o vreodată.

6696. Iubesc o viaţă viorie,
din obraji trandafirii,
mi-e drag ce nu a fost să fie,
căci veşnicia-Ţi Ţi-o respir.

Există o parte din opera sa literară pe care nu am văzut-o niciodată, de care ne-a vorbit şi se pare că aceste fragmente rătăcite aparţin acelor proiecte literare la care Fericitul Ilie a renunţat la un moment dat.
Cele de care dispunem acum sunt fragmente din opera şi gândirea sa pe care nu le-a rotunjit în mod desăvârşit niciodată.
Îmi spunea adesea că puşcăria i-a stricat tot ritmul literar şi că el nu mai poate să aibă *o operă integrală* ci numai *una fragmentară*, pentru că marile gânduri ale tinereţii sale s-au pierdut în timpul detenţiei.

6700. Să astup gurile
de gânduri,
să destup ale inimii
porţi de vânturi…[64]

[64] Sfârşitul filei a 15-a.

*[65]

6704. Fiule, arată-mi calea
şi iartă-mi greşelile,
ca neştiinţa şi viaţa-mi
s-o sfârşesc.

6708. În libertatea mea
eu nu am nimic,
de aceea fii cu mine şi mă apără
în suferinţe şi bucurie.

6712. Pornesc[66] orice cu resemnare,
dar nu stau pe loc
ci priveghez în contemplare,
schimbându-mă în mod fulgerător.

6716. Fiinţa piere în nefiinţa-mi,
ca veacuri umbrele mă-nchid,
dar dintre ramuri verzi de codrii,
apar în luminişuri înflorind,
trezind cărări noi, noi înţelesuri,
din visuri, viaţă mă deschid[67].

---

[65] Fila a 16-a este un fragment dintr-o carte în limba engleză, pe care autorul a scris nişte rânduri cu stiloul.
[66] Încep.
[67] Sfârşitul filei a 16-a.

*[68]

6722. Şi de iubesc aceste flori,
aceste forme ondulate[69],
aceste ritmuri zvăpăiate,
măreţe nimburi printre nori,

6726. după seninul unor ape,
nuntirea gândului mă-nchin,
celei grădini, cu cerul plin,
de pământene şi dulci pleoape.

[68] Fila a 17-a conţine doar două strofe, scrise cu pix albastru.
[69] V: *îndepărtate*.

*[70]

Apoteoza lui Mihai Viteazul[71]

6730. Fulger magnetic ce nu moare,
Se săvârşeşte[72] azi în smârcuri;
Divină lavă[73] din adâncuri,
Când vei porni din nou spre soare?

6734. Şi încă-aştept şi nu mă doare,
Şi-n vârf de suliţi şi de sfârcuri,
De bice aprige-n ninsoare,
Mi-adii seninuri peste stârvuri…

6738. O, tu, magnetică-nrudire,
Cu cerul cel senin, albastru,
De-am fost şi sunt puţin *iubire*,
Mă-nalţ în cerul ţării *astru*.

6742. Mă tot dezvălui şi m-ai duce,
Spre cer *cunună*, şi-apoi *sferă*,
Între neant şi viu *răscruce*,
Strălucitoare atmosferă…

6746. Şi ce sunt eu? De ce abisul
Învie lumi din pulsul meu?!
De ce atunci când ucid visul,
Renasc din străluciri mereu[74]?!

6750. Mai sus de gânduri care mor[75],
Sub izvorâri de curcubeie[76],
Nori ce-nfloresc luminător[77],

---

[70] Filele 18-19 sunt ultimele file disparate din acest caiet şi reprezintă un poem închinat domnitorului Mihai Viteazul.
Poemul are nouă strofe şi e scris cu stiloul şi apoi corectat cu creion negru.

[71] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mihai_Viteazul.

[72] Moare.

[73] Lumina dumnezeiască.

[74] Renasc la viața duhovnicească prin harul lui Dumnezeu, prin strălucirile slavei Sale.

[75] Mai presus de puterea de înțelegere a minții umane.

[76] Vederea luminii dumnezeiești.

Etern, în leagăn de maree!...

6754. O, ştiu că nu sunt decât umbra,
Prin care trece chipul tău[78]!...
Mi-aşez pe umeri dacic tundre,
Trecând prin veacuri *om* şi *zeu*!...

6758. Curg, translucid, pe latitudini,
De-al mamelor amarnic plâns,
Dar ard* pe altitudini.
Tot focul patriei l-am nins.

6762. Al Daciei şi-al României,
Din patru colţuri de pământ,
Sunt trăsnetul viitorimii
Ce va rodi nou cer, căzând![79]

---

[77] Amănunt extatic.
[78] Al Fericitului Mihai Viteazul.
[79] V: *Rodesc mereu din cer căzând!*

*[80]

Din viziunile de altădată

Unele viziuni le-am avut de nenumărate ori în timpul rugăciunii[81]. Ele s-au repetat. Mă refer acum la zilele mele de claustrare şi de asceză.

Îmi aduc aminte de acea vedenie cenuşie, mată. Pe aceasta o numeam *fiara cenuşie*. Ea îngheţa şi copleşea *luminile*[82].

Am văzut cum *luminile*, trimise de către Tatăl ca să lupte, se prăbuşeau, se pierdeau în ea, în acel cenuşiu. Nu ştiam ce poate fi acel cenuşiu atunci.

Abia acum îmi dau seama că acele *lumini* sunt duhurile luminate ale oamenilor, dăruite cu mulţi talanţi de Dumnezeu, care se pierd în scientismul ateu al secolului nostru.

Acele duhuri, pornite iniţial să lupte cu neştiinţa şi ateismul, dar neavând credinţa consolidată, îşi pierd bruma de lumină în lupta cu fiara cenuşie care îi absoarbe.

Săptămâni de-a rândul am avut această vedenie. Alături de ea aveam viziunea *balaurului uriaş din spaţiu*, care şuiera a pustiu şi pustia, deşi erau în jurul lui *forme ale luminii* care îl stânjeneau din când în când.

Auzeam pocnituri şi bubuituri în duhul meu, se auzeau fumegări. Vedeam, mi se arătau şi umbre demonice care se vânzoleau prin spaţiu.

Însă am fost prea slab şi am încetat efortul rugăciunii şi al ascezei şi nu am continuat să explorez mai departe conturul şi viitorul acestor viziuni apocaliptice.

M-am îndreptat şi am reuşit să mă desluşesc în zările luminoase ale creaţiei, nevăzute ochilor omeneşti dar văzute ochilor minţii. Noi putem vorbi numai *metaforic* despre ele, pentru că ele aparţin duhului nostru.

Au biruit în mine luminile dulci, liniştitoare, armoniile infinitului, apărute din aburi luminoşi de culori nesfârşite, vii, grăitoare, aromitoare, cântătoare.

---

[80] Începând de aici revenim la textul propriu-zis al *caietului verde*.
[81] Neîncetate pe care o făceam în detenție.
[82] Pe oamenii plini de har şi de puterea de a trăi o viaţă duhovnicească.

O, ce vii au rămas în mine aceşti aburi roz-alb-aurii, care cântau şi adiau armonii nemaiînchipuite şi nemaivăzute!

Printre ei pluteau, izvorând ca nişte galaxii în univers, temple diferite, fără seamăn, având modele arhitectonice şi sublimări de forme şi străluciri unice, care pluteau în roiuri de culori în adâncuri.

Ce vedeam nu putea fi un vis. Nu putea fi decât o vedenie a spiritului meu, o izvorâre continuă de lumină.

Asistam în duhul meu la izvorârile din izvoarele creaţiei[83], care erau atât de înalte, atât de sublime, de blânde şi de dulci duhului meu.

Erau liniştitoare şi răspânditoare de armonie şi susur dumnezeiesc. La fel a fost sesizată Dumnezeirea şi de Profeţi.

Pentru tot ce am văzut îmi trebuie o viaţă întreagă ca să vorbesc despre ele, fără să obosesc şi tot nu aş putea să exprim nici pe departe aceste minuni.

Templele şi *altarele* sunt *trupurile îndumnezeite* în care locuiesc Duhul, Fiul şi Tatăl.

---

[83] Luminii dumnezeiești.

În veşnicie

Era un cer de zări albastre în timp ce mă rugam. Duhul Sfânt era în mine şi dincolo de mine şi mă înconjura.

Atunci m-am gândit la cum voi fi în veşnicie, eu şi iubita mea soţie, pe care nu o mai văzusem de peste zece ani[84] şi la care nu mă mai gândeam de ani de zile decât în timpul rugăciunilor mele.

Mă rugam în mod mental pentru mine, pentru soţie, pentru fiica mea, pentru familia mea, pentru neamul meu, pentru întreaga omenire şi întregul univers.

Şi când m-am rugat să văd ce va fi cu noi în veşnicie, m-am văzut o prezenţă într-un spaţiu de culoarea cerului albastru în zori.

La o anumită depărtare de mine vedeam o lumină aurie, o lumină de aur înflăcărat, care se tot schimba în forme. Era ca o flacără ce iradia din centrul ei.

Aceasta lua forma unui arbore nu prea înalt, apoi arborele se micşora şi lumina de foc auriu a rămas lângă arbore. Înţelegeam, simţeam, vedeam cum în lumina iradiantă era un chip îngeresc.

Ştiam că acolo sunt şi eu şi mă simţeam acolo contopit cu ea şi absorbit, trăind într-o comuniune desăvârşită.

În lumina aceasta eu şi ea eram uniţi, contopiţi în unul dar eram doi. Vedeam prin conştiinţă. Vedeam cum dispare şi reapare din întuneric.

Şi atunci am înţeles că timpul şi spaţiul nu există[85]. Intuiam că lumina apărea din veşnicie şi dispărea în veşnicie.

Trăiam sentimentul ieşirii din timp şi al vieţuirii în veşnicie, acolo unde nu există timp şi spaţiu, pentru că nu au niciun rost.

Acolo bucuria era extaz luminos, ce se aprinde şi dispare fără să dispară, pentru că e în veşnicie. În veşnicie trăim în ceruri infinite, îndumnezeite.

Şi am văzut atunci, că pe măsură ce înaintezi în lumină şi trăieşti dezvăluirea spirituală, chiar dacă eşti în

---

[84] Pentru că eram în detenție.
[85] Pentru că era în vedenie.

lumină, eşti întâmpinat de demoni şi aceştia încearcă să oprească înaintarea ta duhovnicească.

Vădeam chipuri şi lucrări luminoase făcute de către demoni. Prin acelea mă ataca întunericul, bezna sau fiinţele concrete neluminate sau demonii lucrau prin oameni. Însă nu reprezenta nicio primejdie căderea din înălţimile luminii spirituale în beznă, dacă continuai şi nu renunţai.

Trebuia să te rogi, să faci eforturi de a te ridica din căderi, din prăbuşiri de orice natură.

Stăruinţa şi credinţa ta te vor ridica, purificându-te şi învrednicindu-te de lumini şi înălţări superioare celor de mai înainte.

Căderile şi bezna lucrează ca nişte *supape de reglare* a înaintării, în spirit, în Dumnezeu.

Înaintarea în Dumnezeu prin asceză trece prin simţirea purităţii spirituale şi trupeşti, apoi prin trăirea feciorei trupeşti şi sufleteşti, care ţi se descoperă prin apropierea, prin prezenţa Sfintei Fecioare.

Numai după aceea începi să simţi, să trăieşti, să întrevezi prezenţa lui Hristos, în jurul tău, în tine.

Aşa mi s-a întâmplat mie, celui ce căutam pe Hristos.

În neştiinţa mea mi s-a dat să trăiesc toate acestea, căci eu nu cunoşteam drumul, calea ce mi s-a descoperit.

[9 ianuarie 1981]

L-am auzit vorbind mulţimii. Erau aproximativ o mie de persoane în faţa lui. L-am auzit în iarna lui 1944. Era Sever Axente[86].

Cine era, ce a vorbit, am uitat cu totul sau n-am uitat. Nu mai interesează acest lucru.

Am reţinut însă faptul de neuitat, că atunci am ascultat o persoană care m-a impresionat atât de mult încât o alta la fel nu am mai întâlnit toată viaţa. Era impresionant. Însufleţea, transforma oamenii în modul lor de a fi.

Deşi auditoriul său era foarte diferit, având nivele de înţelegere şi concepţii diferite, nimeni nu a putut să facă altceva în afară de faptul de a-l asculta într-o tăcere de mormânt. Toţi se simţeau entuziasmaţi, transfiguraţi.

Faţa lui, după cum mărturiseau toţi, era *ca de arhanghel*. Ea te trezea.

La fel şi vocea lui limpede, liniştită, melodioasă, dar care scânteia şi săbii de luptă şi fulgere. Vocea lui prevestea însă fulgerele şi tunetele. El era mai presus de toţi dar îi cuprindea pe toţi.

Când cuvântarea lui s-a terminat, denigratorii concepţiilor sale spuneau: „Este un om excepţional. Nu se poate contesta valoarea acestui om”. Căci toţi mărturiseau: „Niciodată n-am auzit pe cineva vorbind în felul acesta. E un mod nemaiauzit de a vorbi, e nemaivăzut”.

Şi iată un fapt edificator!

Când a coborât între noi, după cuvântare, toţi îl căutau, toţi întrebau unde este. Eu însumi trecusem pe lângă el şi nu îl recunoscusem.

Cineva care îl cunoştea de multă vreme ne-a zis: „E între noi, a trecut pe lângă noi. Iată-l acolo! Tânărul acela zvelt, nu prea înalt, modest, chiar umil, el este”.

Nu ne venea să credem că el este cu adevărat şi unii ziceau: „Dar parcă e altul când a vorbit!”.

Interlocutorul meu mi-a spus atunci: „Într-adevăr era altul. Aşa se vede, aşa ne apare la toţi, ori de câte ori îl auzim vorbind!

---

[86] Nu știm cine este. Însă nu poate fi confundat cu *Ioan Axente Sever*, pentru că acesta a murit în anul 1906. A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ioan_Axente_Sever.

El se transfigurează şi ne transfigurează şi pe noi. E un fapt real ce se întâmplă cu dumneavoastră şi nu e prima dată când se petrec astfel lucrurile”.

Am plecat capetele în tăcere şi aprofundam cele petrecute. Mi-a rămas întipărit pentru veşnicie chipul lui.

Atunci mi-am zis: „Iată, omul poate fi şi aşa! Aşa este in veritas. Ecce homo![87]”.

---

[87] În latină: *într-adevăr. Iată omul!*

Întotdeauna simţirea mea a vibrat solidar cu întregul univers.

Când am gândit asupra celei de a doua învieri a omului, nu am putut face abstracţie de *un cosmos transfigurat* şi *mântuit*.

Pentru că vor fi *ceruri noi* şi *pământ nou*.

După câte am experimentat, după câte am trăit, am descoperit că fiecare Sfânt are putere deosebită în anumite aspecte ale activităţii noastre şi că un ajutor mai eficient şi mult mai grabnic primeşti, dacă ştii care este nivelul şi domeniul în care Sfinţii acţionează cu preferinţă în favoarea oamenilor.

[11 ianuarie 1981]

Am fost de multe ori copleşit de trudă şi de lipsuri şi numai rugăciunea mi-a fost sprijin şi tărie în viaţa mea.

Cândva, când mă rugam neîncetat, şi rugăciunea îmi era singura salvare din durere, din lipsurile mele şi din pustiul din jurul meu. Am trăit într-o vreme întunericul.

Figuri demonice mă asaltau şi mă tulburau. Nu mă lăsam însă înfrânt niciodată de ele ci continuam să mă rog până dispăreau sau mă slăbeau din cale afară.

A fost o vreme când nu le mai puteam birui cu toate apelurile şi rugăciunile mele disperate făcute lui Iisus, Domnul nostru şi Sfintei Treimi.

În acele momente rămâneam în întunericul orb, în care chipurile demonice mă asaltau.

Într-o astfel de stare, când eram copleşit, când eram disperat şi părăsit în întunericul acela, şi când continuam din răsputeri să mă rog, am avut impresia că voi fi învins, zdrobit de duhurile Iadului.

Însă în acea stare, când nu mai ştiam ce să fac s-a întâmplat o minune: o lumină strălucitoare, aurie, în care abia distingeam forma Arhanghelului[88] mi s-a arătat.

Ea a apărut în partea stângă, lângă mine şi am auzit cuvintele: „Mai sunt şi eu aici!".

A fost atât de cutremurătoare şi de întăritoare în acelaşi timp această apariţie că de atunci înainte nu mai m-am temut de nicio arătare demonică, deşi ele au continuat să apară şi să se învârtă în jurul meu, să treacă peste mine şi prin mine.

Asistam ca la un joc la acest spectacol demonic sau, mai bine-zis, era o luptă în duh cu acelea.

De acum au început să mi se deschidă cerurile şi să văd lucrurile care mi s-au arătat în cer şi care se desfăşurau cu viteze de fulger înaintea mea. Şi de aceea, cele care mi s-au arătat nu pot fi văzute în nenumărate vieţi în lumea materială.

În timp, am observat că pe măsură ce duhurile întunericului şi beznele îşi înteţeau atacurile asupra duhului meu, cu atât mă cuprindea lumina, cu atât era mai mare şi

[88] Sfântul Arhanghel Mihail.

mai puternică, lumina dura mai mult şi ele se îndepărtau de mine.

În cadrul luminii[89], care mă inunda, apăreau noi ceruri, mi se descopereau noi şi noi ceruri, culori şi mai pline de nuanţe, dulceţi şi mai pure ardeau în mine şi îmi purificau fiinţa.

Atunci am înţeles cuvintele lui Iisus, pentru că am început să le trăiesc: „Împărăţia Cerurilor este înlăuntrul vostru”.

Trupurile noastre pot deveni *oglinzi vii*, spirituale, care pot reflecta în ele pe Dumnezeu. Iar Împărăţia lui Dumnezeu e vie şi creşte în noi, după cum se formează norii pe cerul pe care îl vedem cu ochii fizici.

Şi am mai înţeles în acea vreme sau, mai bine-zis, mi-a devenit evident faptul, mi s-a format o adevărată certitudine, că tot ceea ce văd în duh nu poate fi creaţia unei minţi omeneşti, nici rezultatul eforturilor fanteziei mele.

Pentru că ar fi fost o nebunie să cred că asemenea lucruri pot fi gândite de o minte umană de una singură.

De aceea am avut şi am certitudinea că a fost darul lui Dumnezeu în mine, că în mine era Împărăţia Cerurilor, care mi se descoperea aievea.

Nimeni nu-mi poate strica această convingere, cât timp voi fi în deplinătatea minţii mele.

Cu mine s-a împlinit atunci cele spuse la Vladimireşti: „În inimile care mă caută cu tot dorul, voi coborî cu tot cerul şi voi face din ele altarul Meu!”.

---

[89] Dumnezeiești.

În rugăciunile mele din acele vremuri, de care amintesc aici, adică cu 20 de ani în urmă[90], doream mult de tot să văd, să înţeleg cât de cât, cum va fi natura în Rai. Vroiam să ştiu cum sunt Sfinţii în Rai.

În timpul unei rugăciuni mi-a apărut Raiul şi mi-au rămas în minte foarte clar, şi acum văd parcă acele lucruri, copacii, iarba, florile, apa, liniştea, lumina şi umbra, ce se luminau din interiorul lor şi îmi transmiteau linişte, dulceaţă, farmec şi bucurie, puritate, tot ce se poate simţi ca o şoptire, susurare de fior şi dumnezeire.

Din mine dispărea tristeţea, pentru că trăiam umbrirea aceea a colţului de Rai pe care o vedeam şi care licărea de frumuseţe.

[90] La un moment dat a revenit şi a scris *15 ani*, peste *20*.

[12 ianuarie 1981]

Vizionând un film documentar ştiinţific la TV, referitor la exploatarea timpului şi a mişcării prin încetinirea şi prin mărirea acceleraţiei, am înţeles că s-a ajuns astăzi la măsurarea, în fracţiuni uluitoare, de domeniul a milionulea parte dintr-o secundă, a timpului de vizionare a imaginilor.

De asemenea am văzut cum drumul de la Londra[91] la Brighton[92], care se parcurge, în mod normal, în patru ore, accelerat la viteza de 4 minute.

Imaginea acestei desfăşurări uluitoare a drumului, făcea ca văile şi oraşele să pară că se înfig şi se adâncesc în spaţiu şi timp.

Acest documentar mi-a readus în minte o imagine care îmi apărea frecvent în vedenie şi care se desfăşura asemănător cu acest drum văzut la o accelerare mare a cursului imaginilor.

Când intram în timpul şi spaţiul spiritual se produceau astfel de accelerări a ceea ce vedeam în duhul meu.

La fel, veşnicia era plină de culoare şi mişcarea se confunda cu nemişcarea iar mişcarea, care devenea la un moment dat *infinit de rapidă*, devenea *nemişcare*, eternitate, ieşire din spaţiu şi timp.

Trebuie să amintesc şi faptul, că accelerarea drumului printre peisajele cereşti, creştea enorm de mult, până când drumul pe care îl parcurgeam în duh se înfigea în depărtări şi dispărea, tăcea deodată.

Se topea în veşnicie, în ceruri spirituale, nemişcate dar vii.

În aceste ceruri mereu se petrecea ceva, în aşa fel încât orice lucru care apărea înaintea mea cuprindea orizontul spiritului meu, ceea ce vedeam, cu o viteză egală cu infinitul, cu stabilitatea.

---

[91] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Londra.

[92] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Brighton.

[13 ianuarie 1981]

Un uriaş corp ceresc, un quasar[93], e la distanţa de 5 miliarde de ani lumină de noi.

Are 78 de milioane de ani lumină. Galaxia noastră are abia 100 mii de ani lumină.

Quasarul este o galaxie în care se produce un colaps gravitaţional şi unde au loc *găurile negre*[94].

---

[93] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Quasar.

[94] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Gaur%C4%83_neagr%C4%83.

6766. În chip pribeag – aură viorie,
chip vioriu, în aură aurie,
iradiere, rază îl cuvântă,
când duhul zării de lumină[95] cântă!

6770. Iar duhul meu, lumină străvezie[96],
e în al tău într-una visător,
că auriul tău cuvântător,
devine în iubirea pururi vie.

6774. E o lumină în veci pâlpâitoare,
…de fragedă…dispare şi apare,
în Soarele cel veşnic, fără zare:
e trupul meu oglindă-n duh şi-n Soare.

---

[95] Dumnezeiască.
[96] Lumina dumnezeiască.

[15 ianuarie 1981]

După ce v-am dat toate darurile acum vă întoarceţi împotriva Tatălui vostru, a Creatorului, a Dumnezeului vostru ca să-L detronaţi, ca şi Lucifer odinioară? Nu vi se pare că în acest fel vă subminaţi pe voi înşivă?!

Ştiţi voi în slujba cui sunteţi, pe cine slujiţi? În niciun caz pe Dumnezeu şi nici pe voi nu vă cunoaşteţi. Atunci staţi şi judecaţi pe cine slujiţi.

Nici nu ştiţi de unde veniţi şi unde mergeţi. Dar nici nu vă mai întrebaţi de acest lucru, pentru că ochii vă sunt îmbrobodiţi de *o pseudo-ştiinţă* şi de o făţarnică şi falsă *libertate*. Ştiţi voi cui vă robiţi?

Căci sunteţi robi şi sărmani şi goi în mijlocul banalelor voastre sărbători.

V-aţi ghiftuit cu bunătăţi şi acum dormiţi, ca să nu aflaţi că ceasul pieirii voastre este aproape.

Am văzut, în vedenie, o închipuire a Treimii, trei luceferi care se întrepătrundeau şi un om răstignit pe cruce.

De aceea m-am gândit că dacă înţelegem unitatea Treimii, omul care îşi răstigneşte fiinţa devine al Treimii, pentru că se uneşte interior cu Treimea.

Am văzut închipuirea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh iar pe omul sfinţit ca un om răstignit pe cruce.

Omul acesta apărea ca o a patra fiinţă în vedenia aceasta, care se integra Divinităţii, ca un conţinător, ca un potir, altar, sferă, univers.

Din lumea spirituală, intens spirituală[97], simţeam lumea materială ca fiind *ireală*, o vedeam ca într-o *înserare tristă*, fără fond.

[97] Atunci când a trăit zile întregi în lumina lui Dumnezeu, Fericitul Ilie vedea lumea din jur ca pe *o realitate ştearsă*, banală în comparație cu preaminunata lume a Împărăției lui Dumnezeu, care i se revela.

[16 ianuarie 1981]

Omul priveşte, asistă la prefacerea sa în *dumnezeu prin har*. Această *prefacere* nu încetează a se săvârşi pururea.

Pentru că Cel ce lucrează aceasta în cei vrednici, fiind nehotărnicit după fiinţă, fiind fără limite, are nehotărnicia şi puterea care lucrează toate acestea, întrecând orice nehotărnicie.

[Maxim Mărturisitorul, *Teologia Dogmatică Ortodoxă*, D. Stăniloae]

Aceste afirmaţii au fost trăite şi de către mine în eternitate. Stările sufleteşti se dezvoltau, se diversificau, se sensibilizau, se subţiau la infinit în spirit.

Tot aşa se petreceau lucrurile şi cu vederea în duh. E o continuă, e o veşnică creştere, o veşnică revelare.

Nepătimirea în creştinism nu e ca la Platon[98] şi Plotin[99], adică *o renunţare la corp*, la trup. Ci printr-o sublimare a pasiunilor trupului, acesta îşi găseşte semnificaţia sa originară de *instrument* şi de *transparent al sufletului*.

Sfântul Grigorie de Nyssa[100].

---

[98] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Platon.
[99] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Plotin.
[100] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Grigorie_de_Nyssa.

Am urmat această cale creştină[101] fără să fii ştiut de ea, fiind orientat numai de propria mea raţiune şi intuiţie.

Nu am ţinut seama de sensul pe care îl dă Freud[102], acestui lucru, când vorbeşte de *sublimarea pasiunilor* sau de *moartea dorinţelor*.

În drumul meu am urmat sensul creştin al sublimării dorinţelor, tendinţelor şi energiilor spirituale.

Rezultatul acestui drum a fost aflarea *drumului îndumnezeirii* şi *descoperirea Împărăţiei Cerurilor*.

---

[101] Curăţirea de patimi prin rugăciunea lui Iisus şi lupta cu demonii.

[102] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Sigmund_Freud.

„Mişcare stabilă, stabilitate mobilă”.

„Viaţa de veci va avea o stabilitate pururea în mişcare şi o identică mişcare stabilă, săvârşită etern în jurul aceluiaşi Unul şi Singurul”, Sfântul Maxim Mărturisitorul, *Teologia Dogmatică Ortodoxă* a lui D. Stăniloae, vol. III, p. 450.

Această *stabilitate mobilă* de care vorbeşte Sfântul Maxim Mărturisitorul am cunoscut-o atunci când mi s-au arătat coroanele, cununile de Sfinţi şi Îngeri, care şedeau rotindu-se în jurul unui centru.

Pe măsură ce încercam să descopăr ce este în centrul luminos, alte coroane şi cununi apăreau din acest centru, care se lărgeau ca cercurile care se fac în apă, când cade o piatră. Însă centrul rămânea permanent stabil şi de nepătruns.

Orice efort al meu de a pătrunde spre centru şi de a vedea centrul, făcea ca să se desprindă alte cununi şi coroane la nesfârşit. Acolo socoteam şi înţelegeam că se află Dumnezeirea.

Aceste lucruri văzute de către mine, constat acum că se suprapun perfect gândirii sau, mai bine-zis, mărturisirilor despre viaţa veşnică ale Sfinţilor Părinţi.

De remarcat este faptul că nu ştiam nimic despre aşa ceva, nu citisem nimic înainte despre cele ce se pot vedea în veşnicie. Însă cele văzute de mine în extaz, văd acum că ele coincid întru totul cu cele mărturisite de Teologie.

Însă am experiat şi cealaltă stare, starea contrară mişcării, starea de fixitate, de ţintuire, de nemişcare apăsătoare, de înlănţuire fizică şi psihică, de oprire. Această stare simţeam că vine de la un duh întunecat.

Căci era o stare inserată într-un duh crescut[103] dar imobilizat de o forţă constrângătoare, apăsătoare, chinuitoare.

Mă simţeam atunci ca o existenţă lipsită de viaţă, căreia i se interzicea mişcarea.

Simţeam că cineva mă blochează. Nimeni nu-şi poate închipui – dacă nu a trecut printr-o asemenea stare – ce înseamnă să simtă că există, dar totuşi să nu mai poată să aibă viaţă, mişcare.

Te simţi o existenţă fără mişcare, imobilă, care suferă.

[103] Înduhovnicit. Se referea la sine.

[5 martie 1981]

Consemnez. Black-hole-urile (găurile negre) care sunt cercetate astăzi de astronomi, se pare că abat spre ele materia şi lumina, care cad în zona lor de atracţie.

Materia şi lumina dispar pur şi simplu în aceste fântâni, vârtejuri ale adâncului, ale non-existenţei.

Minunat lucru mi se pare, că în urmă cu 25 de ani, atunci când aveam viziuni şi vedeam lumina dumnezeiască în culori, am văzut, în culoarea verde, cum dispăreau, ca într-o fântână, ca într-un vârtej, toate creaţiile luminii[104].

Aceste vedenii nu le-am avut o zi, ci zile, săptămâni întregi. Vedeam că tot ce e în lumină se duce în aceste afunduri, vârtejuri, care absorbeau totul.

Însă după ceva timp, am început să văd în lumină, că toate cele care intraseră în vârtejurile acelea, ţâşneau ca dintr-o fântână arteziană, în jerbe de lumini, creaţii, ceruri, spaţii şi timpuri cu caracteristici proprii, ţâşnind spre alte zări şi adâncindu-se în ceruri nevăzute.

Acum, din ce aud despre găurile negre din spaţiu, este aceea că pâlniile acestea care absorb materia şi lumina, ar deschide de fapt *tuneluri de comunicaţii*, cu lumi ce ar putea aparţine altor spaţii şi timpuri şi de asemenea, că din ele ţâşnesc jerbe de lumină şi materie în spaţiul actual.

De ce am văzut toate acestea în mod spiritual? Ceea ce am văzut a fost de fapt o anticipare, în spirit, a descoperirilor ştiinţifice, astronomice, din prezent?

Sau poate că există o similitudine între creaţia şi existenţa receptată de noi actual şi creaţia şi existenţa în duh, spirituală, care e permanentă, eternă.

Eu tind să cred că această a doua alternativă e corectă. Am motivele mele intime, intuitive, greu de explicat, dar acest lucru îl presimt. În primul rând, am avut viziunea ca anticipaţie.

Ea a venit ca o limpezire şi un răspuns la rugăciunile, eforturile şi jertfele mele în Hristos. Toate acestea au apărut de la sine. Ele mi s-au descoperit fără să mă gândesc la ele.

Eram numai o oglindă pură, vie, lucrătoare, purificată şi receptivă. În adâncurile mele se sălăşluise Duhul lui Dumnezeu, Care îmi descoperea creaţia.

---

[104] Care se vedeau în lumina divină.

Ce să mai spun despre spiralele şi coroanele dispuse concentric, despre lumile, despre universurile ce ocoleau şi izvorau din centrul de lumină?

Căci spre ele, oricât priveam şi cu cât eram mai atent, tot nu-L puteam vedea pe Dumnezeu, ci numai creaţia Lui, ceea ce mereu se crea de către El, ceea ce mi se descoperea.

Însă prin toate acestea simţeam că *mă apropii* de El.

[5 martie 1981]

Ora 11 seara. Consemnări.

Un semn al vremurilor pe care le trăim, al laşităţii, al derutei sau al lipsei de perspectivă, al neînţelegerii cursului dezvoltării veleităţilor cu caracter universal.

Iată, *Organizaţia Naţiunilor Unite*[105], în loc să atace, să ia în discuţie la modul serios, gravul, marele pericol pe care îl reprezintă puterea sovietică teroristă şi dictatorială, care încalcă orice legi şi drepturi umane şi naţionale, cotropind şi ţinând sub călcâiul ei naţiuni şi teritorii ale altor popoare, iată ce discută şi condamnă: un fapt minor, dar, bineînţeles, *îndreptăţit*.

Se ocupă de libertatea Namibiei din Africa, unde au loc eliberări inferioare altor popoare, ca cele din Europa sau din Asia.

Acolo locuitorii pot să îşi exprime părerile, să ducă chiar luptă armată pe teritoriul Namibiei, însă în *marele imperiu al tuturor libertăţilor şi drepturilor umane*[106], nu se poate nici gândi, gândim numai ce ni se comandă, nu putem discuta nedreptăţile şi încălcările de drepturi care ni se fac, ce să mai zicem de *manifestaţii*, de *luări de opinii* sau de *luptă armată*.

Aici, în marele imperiu URSS, nu mai putem decât să murim şi să renunţăm, nu numai la orice libertate pe plan uman sau externă, dar şi la a ne pune probleme intime, la faptul de *a gândi logic*.

Nu mai vorbesc de *gândirea religioasă*, care e permanent siluită şi ameninţată.

Şi totuşi, cei care simt această tragedie a situaţiei noastre şi aceste momente pe care le trăim, trebuie să gândească şi să simtă şi să menţină poziţia defensivă, de luptă, să aibă dorinţa de sacrificiu fără condiţii şi limite.

Cu Dumnezeu înainte!

Trebuie să fim făclii ale cerului nou, îngeri albi ai Apocalipsului împotriva balaurului roşu, care varsă sânge şi

[105] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Organiza%C5%A3ia_Na%C5%A3iunilor_Unite.

[106] Sovietic.

foc, care urlă şi rage în pustiu, care lansează mireasma ucigătoare şi făţarnică a blândeţii, a omeniei şi a dreptăţii, a sacrificiului, dar prin ea nu vrea decât să adoarmă, să înşele, să atragă în ghearele lui şi în încolăcirile sale scârboase, flacăra şi fecioria neştiutoare a sufletelor şi a cugetelor pure.

Luaţi seama, vegheaţi pururea, călcaţi cu grijă pe alături şi printre fântânile adâncului înşelării!

Forţele întunericului, bazându-se pe naivitatea şi necunoştinţa unora, pe miopia şi mercantilismul altora, prin diversiuni şi contrafaceri luptă cu succes împotriva dreptăţii, a corectitudinii şi a adevărului, instituind teroarea, minciuna, deformarea psihică a logicii umane.

6778. Izvoare pururi de lumină[107] cură,
În lumea de gunoaie şi acid,
Izvor de veşnicie în făptură
E orice om cu zâmbetul lucid.

[107] Dumnezeiască.

În locul întunericului şi al dezechilibrului am aşezat lumina dumnezeiască şi înţelepciunea.

[19 martie 1981]

Boala fiicei mele Green, declanşată joi, 12 martie 1981, mi-a adus aminte de alte vremuri.

Mi-am adus aminte de vremea când mă aflam în detenţie, cu aproximativ 20 de ani în urmă.

În condiţiile acelea extreme, după o detenţie de 10 ani, în al 10-lea sau al 11-lea, am slăbit, m-am epuizat.

Am fost constrâns, împreună cu alţii, să ne lepădăm de noi înşine, să glăsuim împotriva propriei conştiinţe, să devenim trădători ai moralei creştine şi ai înaltelor ei precepte şi axiome umanitare.

Atunci, în condiţii de exterminare, când la încheieturile degetelor pielea se crăpa şi începeau să se vadă oasele din cauza subnutriţiei, atunci când eram arşi de frig, de foame, de lipsuri şi mizerie, când stam fără foc, numai îmbrăcaţi în zeghii uzate, pe timp de iarnă, când ni se luau şi ponositele pulovăre, atunci când în celulă ni se introducea câte un turnător sau un bolnav de nervi ca vai de capul lui, atunci, în acea iarnă a lui [19]61-[19]62, a erupt în trupul meu slăbit iraţionalul, după toate aspectele pe care astăzi le descopăr în cartea *Psihozele*, scrisă de Pamfil şi Ogadenca*.

Am trăit o criză continuă de cel puţin un an. Era o stare de schizofrenie, care în mod normal trebuia să mă ducă la nebunie.

Şi totuşi nu a fost aşa. Credinţa mea şi voinţa Celui de sus, precum şi voinţa mea, au contribuit la faptul de a trece, într-un mod permanent conştient prin acea stare, fără o clipă de opacitate sau absenţă a conştiinţei.

Am avut controlul asupra faptelor mele şi al gândirii mele, al comportamentului meu.

Am rezistat, deşi am fost atacat de obsesii care se extindeau pe luni de zile. Trăiam tot felul de obsesii vizuale, auditive, senzoriale.

Mi se încălzeau, într-un mod extrem, anumite părţi ale corpului sau ale întregului corp.

Trăiam încordări în trupul meu ca nişte adevărate arcuri, simţeam cum mi se freamătă neuronii…Am trăit atunci zile iritante, dureroase, chinuitoare.

Zile şi nopţi în şir de durere. Eram cutremurat de sentimente de ură şi lipsit de sentimente de dăruire şi de jertfă. Eram chinuit fără speranţă de scăpare.

Şi totuşi mi-am făcut un scop din lupta[108] în mine însumi. Am crezut, în mod permanent, că voi reuşi să străbat toate negurile ce mă învăluiau şi mă asaltau, că voi înfrânge toate chipurile demonice şi formele lor de manifestare şi de asalt asupra fiinţei mele.

Eram conştient şi convins că nu lupt de unul singur, ci însăşi lumina dumnezeiască din mine înfruntă şi se bate cu năpustirile, neînchipuit de viclene, ale beznelor şi ale duhurilor şi forţelor negative.

Am înregistrat şi am asistat la filmul viu al uriaşelor puteri negative ale întunericului, ce mă ameninţau cu surparea atât a trupului, cât şi a minţii şi a spiritului meu.

Dar spiritul meu, după orice înfruntare devenea şi mai hotărât în luptă[109] şi mai gata de jertfă[110], se contura şi mai bine, se aduna din haos.

Nu e de mirare, şi trebuie să credeţi faptul, că am trăit în corp şi în suflet, crize de epilepsie, pe care le trăiam, le suportam într-o încordare neînchipuit de dureroasă.

Eram pe muchie de cuţit şi ştiam că în faţa mea stă prăbuşirea sufletului meu în viforul de foc al Iadului, care trecea şi trăia în mine.

Am fost chinuit în somn, am fost de multe ori imobilizat de către demoni, încremenit, incapabil să mă pot mişca. Ba chiar mi-au oprit şi mişcarea spiritului.

Mi-am revenit cu greu din ghearele demonului care dorea să mă sugrume. Am trăit o congestie cerebrală, pe care am suportat-o aproximativ două săptămâni.

Venele de la tâmple şi de la mâini mi se umflaseră de simţeam că sunt gata să pleznească. Venele, aşa cum le vedeam eu, aveau diametrul mărit de câteva ori faţă de cel normal.

Atunci, când nu mai aveam nicio nădejde, când în inima mea se deschisese fântâna adâncului, în care demonul mă prăbuşea, atunci strigătul meu disperat, care mi-a spintecat inima ca un cuţit şi s-a îndreptat către Sfânta Treime, m-a făcut să îmi revin. Eram salvat dar mă simţeam tot anost.

---

[108] Cu patimile și cu demonii.

[109] În lupta duhovnicească.

[110] De fapte ascetice.

Însă după această noapte, în după-amiaza zilei următoare, când eram aproape fără nădejde şi cu toate acestea mă rugam cu nădejde în Iisus, când mă rugam cu rugăciunea inimii: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă!”, mi-a apărut o lumină vie, ca soarele, arzătoare şi în ea am văzut talpa piciorului sfânt al lui Iisus.

Pe ea era căzută o lacrimă pură, străvezie, pe care am sorbit-o. Dragostea, frenezia pe care mi-a adus-o pentru Iisus, mi-a adus în fiinţa mea o stare ne mai trăită de bucurie, care îmi umplea sufletul, mintea, trupul şi din clipa aceea congestia a cedat şi orice luptă cu întunericul şi cu neputinţele mele fizice şi sufleteşti mi-a fost uşurată.

De atunci am început să învăţ faptul, că după orice bătălie cu forţele negative din lumea vie, trupească şi din cea spirituală, vine o lumină şi o bucurie şi mai mare, mai desăvârşită în trupul şi sufletul meu.

Şi, de unde lumina şi bucuria, la început, se extindeau pe chipul meu, în timp, şi în pâlpâiri slabe, lumina a început să se extindă şi în spaţiu.

Acele spirite abominabile[111] mă torturau, mă biciuiau, mă batjocoreau şi umileau. Cu timpul însă lumina[112] şi bucuria[113] s-au extins în timp şi spaţiu. Lumina mi s-a dezvăluit în trepte şi forme din ce în ce mai diverse şi complete.

Manifestările spirituale ale vieţii veşnice, nevăzute ochiului muritor[114], au început să fie văzute de către duhul meu, să fie auzite, simţite, pipăite de către mine în spirit, în mod spiritual. Lumina a înflorit în culori iar culorile în infinite nuanţe.

Acum câtva timp am descoperit că ştiinţa pozitivă certifică existenţa a mii de nuanţe diferite la o singură culoare. Însă, în duh, am văzut că sunt mii de nuanţe, infinite nuanţe ale culorilor[115].

În vedenii am cunoscut că nu există limită de viteză şi că limita vitezei este însă veşnicia.

---

[111] Demonii.

[112] Dumnezeiască.

[113] Duhovnicească.

[114] Ochilor fizici.

[115] Luminii dumnezeiești.

Acolo am trăit faptul, în veşnicie, că *viteza infinită* este egală cu *stabilitatea infinită*, care este *veşnicia spiritului*.

Acolo am văzut cum timpul care aleargă spre limite intră în veşnicie şi devine veşnic, devine veşnicie.

Am văzut cum spaţiul se întinde şi cum limitele lui intră în veşnicie. Am văzut cum întinderea, înălţimea şi adâncimea se confundă, la limita extremă, cu infinitul, că devin infinit.

Am văzut cum sfârşitul lumii, al creaţiei existente este veşnicia, că infinitul ne cuprinde, că de el nu putem scăpa, că din el nu ne putem exclude, că infinitul poate fi trăit *ca închisoare* sau *ca înflorire de libertate*, ca înfiorare, ca bucurie şi ca viaţă.

O, Doamne! Tu mi-ai dat cupa de amărăciuni şi de otravă, ca să o pot sorbi. Iar după ce am cunoscut adâncurile, mi-ai dat cupa nectarului cerurilor Tale!

Îţi mulţumesc, Tată!

Te iubesc, Fiule!

Îţi aduc laudă Ţie, Duhule Sfinte!

Mă închin şi Te slăvesc, în bucurie duhovnicească şi sfântă, pe Tine, Prea Sfânta Treime!

Cuvintele şi frazele mele nu exprimă nimic *metaforic*, chiar dacă, uneori, ele lasă senzaţia aceasta. Tot ce am scris este adevăr[116].

Orice cuvânt e o piatră a realităţilor înfruntate şi petrecute de către mine.

Spre exemplu, pentru că m-am referit la ea mai sus, *fântâna adâncurilor* nu e o figură de stil, ci am văzut o fântână fără fund, în care un duh dorea să mă arunce şi acest duh[117] arăta ca un urangutan.

Această fiinţă îmi transmitea cutremurare, groază devastatoare.

Lacrima sorbită de pe piciorul lui Iisus a fost o lacrimă vie, de apă vie, spirituală[118], lumină din lumina veşnică şi creatoare, bucurie şi viaţă.

---

[116] Este experiență extatică.
[117] Drac.
[118] Văzută extatic.

[20 martie 1981]

Alte două căi prin care se poate ajunge la înţelegerea lumii spirituale, a eternităţii şi a infinităţii, aici, în timp şi spaţiu, este aprofundarea cunoaşterii în microcosmos şi macrocosmos.

Nu ştiu precis până unde a ajuns ştiinţa şi filosofia actuală – pentru că resimt lipsa de informare şi de documentare la zi – dar, oricum, din câte ne pot parveni, sau, mai bine-zis, din ce se mai *strecoară* până la noi, pe sub obloanele materialismului, care ni se impune cu viclenie şi în forţă, am înţeles că *suntem aproape* sau *se apropie clipa* în care, barierele dintre *materie* şi *spirit* vor fi depăşite şi, în curând, se va ajunge în spirit, în veşnicie, în infinit, şi prin cunoaşterea ştiinţifică a materiei.

Chiar dacă adevărul nu va fi cunoscut integral, cel puţin concluziile menţionate se vor impune.

Pe calea spirituală, pe calea cunoaşterii revelate, cum ni s-a descoperit nouă, am trăit, am văzut, am simţit, am cunoscut prin fiinţa mea biopsihică aceste adevăruri.

Adică pe calea adâncirii în microcosmos, am trecut bariera materiei şi am pătruns, în spirit, în lumea vie, spirituală.

Pe calea adâncirii în macrocosmos am trăit fenomenul intrării în veşnicie şi infinit, prin accelerarea mişcării şi a vederii, până când acestea au devenit *stabilitate creatoare* şi *viaţă veşnică*.

Am trăit o stare, în care, intram în veşnicie prin extaz şi înţelegeam că acea clipă conţine o veşnicie.

Am trăit momente de ieşire din veşnicie care îmi dădeau o super-conştiinţă şi o super-cunoaştere a creaţiei şi a existenţei temporale şi spaţiale.

Am văzut soarele spiritual, care, aidoma unei lunete sau a unui telescop îmi descoperea, îmi apropia ceruri fantastice pentru mine, care, în măreţia lor, îmi dădeau la iveală lumini luminoase, ce aveau zări care se răsfrângeau şi se vălureau spre infinit.

Am simţit miresme de nespus, am auzit lumina şi culoarea mărilor creaţiei[119] cântând, am văzut fulgerul creator…

---

[119] Cereşti.

Dar au fost şi luni de zile, în care nori de pucioasă pocneau, luni de zile am auzit răcnetul şi mugetul balaurului sângelui urlând apocaliptic.

Am văzut şi simţit în aceste luni de zile chinuitoare, cenuşiul-mat al fiarei cenuşii, împotriva căreia, nu numai lupta oamenilor, dar şi a Îngerilor, era zadarnică.

Am văzut trimişii Dumnezeirii şi îngeri[120] prăbuşindu-se şi am văzut cum erau înghiţiţi de norii fiarei cenuşii. Şi am zis în sinea mea atunci, că această fiară este *mintea* şi *ştiinţa omenească*, *care nu slujesc lui Dumnezeu*, ci, prin cunoaştere, se ridică împotriva Lui.

Iar cei înghiţiţi de ea sunt spiritele luminoase, inteligenţele strălucite, care se pierd în această perioadă de confuzie, de înşelăciune şi de neştiinţă a spiritualităţii care vine de la Dumnezeu.

Cu ochii minţii mele, cu duhul meu – care între timp a devenit luminos – am experiat faptul, că lumea şi viaţa cerurilor materiale sunt umbre de vis, că ele nu au conştiinţă şi nici tărie, ci că lumea spirituală şi spiritul, viaţa în Duh, e adevărata viaţa, e tăria şi existenţa adevărată.

---

[120] Oameni plini de har, luminoşi.

Revista *Magazin*, nr. 1225, din 28 martie 1981.

Masa latentă de materie, care se menţine în univers, este de 100 de ori mai mare decât cea a materiei concentrată în stele şi galaxii.

Atunci nu putem să vorbim de *o penurie de materie* în univers iar galaxiile nu pot să se disperseze la infinit.

De aici rezultă faptul, că expansiunea universului, pe care noi o observăm astăzi, trebuie să facă loc unei contracţii ce se va produce în 10-20 miliarde de ani.

Cu alte cuvinte, astrofizicienii consideră că universul este animat de o pulsaţie perpetuă şi că el repetă, invariabil, aceleaşi faze de existenţă: explozie, expansiune, contracţie, explozie…

Indienii credeau că *universul respiră*.

În viziunile mele, norii cereşti ai creaţiei din lumea spirituală, apăreau din explozia determinată de Cuvântul creator. Erau luminoşi, strălucitori.

Ei intrau în ritmul existenţei lor şi pulsau, creşteau, înfloreau, erau vii. Aceste lucruri le-am văzut în lumea spirituală cu 20 de ani în urmă. Ştiinţa confirmă astăzi această viziune a mea din trecut.

Spiritul, Duhul este viu, în toate cele pe care le creează Cuvântul. Viaţa duhovnicească, în Duhul, se poate vedea, se poate palpa cu simţurile, se poate înţelege cu mintea.

E ceva similar cu lumea materială, unde totul e viu, unde există mişcare şi unde existenţa e palpabilă, e raţională. Viaţa de aici este o copie a existenţei din lumea spirituală, a Împărăţiei cereşti.

Neutrina*[121], particula fantomă, joc al spiritului, fără dimensiuni, încărcătură sau masă. A fost cântărită? Acest lucru e foarte important, pentru că neutrina* este materie, o creaţie materială a Spiritului, a Esenţei spirituale care a creat materia.

Ea nu se confundă cu Spiritul, cu Dumnezeu. E ceva aparte, oricât de subtilă şi de infinit de mică ar fi. Această particulă e o dovadă fermă împotriva panteismului, care confundă Spiritul divin cu materia.

Numai Spiritul divin, Dumnezeu, poate să fie şi să nu fie în acelaşi timp, este şi nu este. El nu e în spaţiu, nu e în timp, ci e mai presus de toate acestea.

El este Cel ce este şi nimic nu-L condiţionează. Nimic şi nimeni nu-L cuprinde şi nici nu-L determină, fiindcă El este mai presus de toate, fiind Unicul, Unitatea în Sine Însăşi.

Împărăţia Cerurilor sau *Universul spiritual* este trupului lui Iisus Dumnezeu. Acesta e viu, pulsează în micro şi macrocosmos.

---

[121] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Neutrino.

6782. Te laudă spaţiul în zbor după margini,
Veşnicia Te cuvântă în imagini,
Şi Tu nu eşti nicăieri şi nicicând,
Căci Tu eşti mai presus de lume şi gând.

6786. Iar eu Te adăst[122], şoptind sau tăcând,
Te aud, Te pipăi, Te văd[123] din când în când,
Tu, Cel ce nu eşti, eşti pururea viu,
Certitudine clară, mai presus de sori şi pustiu.

6790. Universul să piară! În mine rămâi,
Şi mamă, şi Tată, mormânt, căpătâi…
Eu cel ce astăzi mai sunt, nu voi mai fi
Mâine, dar în ceruri de-a pururi voi răsări.

[122] Cu sensul: *Te odihnesc în fiinţa mea*.
[123] V: *Te presimt*.

[7 aprilie 1981]

Am trăit o vreme când a irumpt în fiinţa mea iraţionalul, cu adâncurile şi străfundurile lui fantastice, derutante, fantomatice, cutremurătoare, îngrozitoare, terorizante.

Dar am trăit apoi şi stări extatice, în care a izbucnit în mine lumina.

Lumina a fost un mare dar în viaţa mea şi ea a făcut ca normele fiinţei mele, făgaşul raţiunii, comportamentul meu să fie copleşit, îmbogăţit. Toate ale mele s-au împrospătat.

Toate s-au adâncit prin aceste izbucniri revelatorii ale străfundurilor mele.

Mi s-a dezvoltat înţelegerea, cunoaşterea aspectelor vieţii umane şi inumane, legile omeneşti şi dumnezeieşti.

Fiinţa mea s-a lărgit până când am trăit confundarea cu infinitul.

Din toate încercările am ieşit şi mai tare, mai întărit. Nu m-am lăsat învins[124] de aspectele care mă îngrozeau şi doreau să mă dezumanizeze.

Am rămas în limitele raţiunii normale, ale gândirii şi ale sensibilităţii, ale înţelegerii şi ale comportamentului.

[124] De influența demonilor și de răul pe care i l-au făcut oamenii.

[9 aprilie 1981]

Adâncimea fără de sfârşit şi profunzimea ce se pierde în infinit a sufletului meu, a sensibilităţii mele unite cu veşnicia, cum să nu mă doară când tu te chinuieşti?!

În preajma flăcărilor iadului, spiritual tău are în sine simţirea bucuriei sufletului meu, sufletul meu proiectat în copila mea Green.

Eu nu merit să te plâng ci încremenesc de durere pentru suferinţa ta.

Aureola simpatică

Cu ajutorul unui aparat complicat, care radiografiază trupul omului, se poate detecta aureola luminoasă pe care acesta o are.

Astfel s-a observat, că luminescenţa corpurilor se intensifică, atunci când doi oameni, care se simpatizează, se întâlnesc.

Această luminescenţă a trupului uman se modifică când cei doi se antipatizează.

Punând în faţa aparatului pe doi îndrăgostiţi, aparatul a ecranizat iubirea dintre cei doi sub forma unui foc de artificii.

Din experienţa mea duhovnicească, ştiu că ceea ce aparatul a ecranizat este adevărat.

Însă el a ecranizat foarte puţin din ceea ce se întâmplă în om şi în mod incomplet.

Aparatul a dovedit că atunci când cei doi se simpatizează luminescenţa este colorată. În cazul când ei se antipatizează, luminescenţa nu scade, ci doar culoarea luminescenţei tinde spre negru.

În domeniul pulsologiei [practică inseparabilă de cea a acupuncturii], fiinţa umană este privită ca manifestarea unei întâlniri armonioase dintre *principiile terestre* şi *cele celeste*.

Orice perturbare a acestui echilibru se traduce prin dezordini fiziologice şi dereglări ale *pulsaţiilor ritmice*, ale valurilor de energie care circulă în corpul nostru.

Celulele meridiane, celule de la nivelul epidermei umane, cât şi traseul energiei vitale pe care acestea îl maschează continuă să rămână un mister.

Orice tulburare interioară reprezintă semnul evident al distrugerii armoniei dintre *microcosmos* şi *macrocosmos*.

Nimic din ceea ce este prezent în noi nu este absent în univers, pentru că universul şi viaţa sunt indisolubil legate. Omul şi universul au aceeaşi sorginte[125].

Dacă omul este *inteligent*, atunci există inteligenţă şi în materie şi în univers. Dacă omul are *spirit*, atunci există spirit şi în univers.

Însă acest mod de a gândi ne duce la o concluzie panteistă despre univers şi om.

Însă Dumnezeu a coborât în om pentru ca să îl îndumnezeiască pe om. Dacă Dumnezeu nu ar fi fost în afara omului, exterior lui, nu ar fi avut ce, sau mai bine-zis, cine coborî în el.

Din moment ce Dumnezeu, prin Iisus, a coborât în noi, atunci El Se află în noi.

Dumnezeu este şi va fi prezent şi existent în univers.

Asemenea lui Descartes[126], se pot trage o serie de concluzii logice pentru cei cinstiţi şi care vor să judece sănătos.

---

[125] E un citat pe care îl comentează.

[126] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ren%C3%A9_Descartes.

De moarte nu mă tem, de viaţă nici atât. În mine zace, în mod latent, un vulcan de existenţă, un paroxism trăit în finitudine.

[3 iulie 1981]

De multe ori, în starea creată prin rugăciune şi concentrare, îmi apărea un drum, care îmi desfăşura în jur peisaje diverse.

Acestea se succedau cu o viteză uluitoare, din ce în ce mai mare, până când mişcarea se topea într-o zare luminoasă, nemişcată, dar vie.

Aceasta, îmi dădeam seama atunci, era ieşirea mea din spaţiu şi timp şi intrarea mea în infinit şi veşnicie.

Aceasta era întoarcerea spiritului meu, a duhului meu la Dumnezeul meu.

[12 iulie 1981]

Doamne, ai deschis abisul, cu fantasmele, umbrele şi strălucirile lui în fiinţa mea. Am cunoscut că şi beznele au scânteieri şi străluciri.

Pe toate le-am primit în numele Tău.

M-am chinuit, m-am lăsat umilit şi batjocorit, m-am cutremurat şi m-am lăsat sfâşiat.

Dar nu m-au biruit nicicând, pentru că în mine era şi în adâncurile mele, Duhul Tău.

De pieire nu m-am temut, căci moartea mea ar fi slăvit atunci lauda măririi Tale.

Mereu am revenit la cotidianul monoton şi meschin al negurilor, ce se cască să mă înghită, scrijelind sau anihilând lumina ce înflorea în mine. […]

Iacov a văzut în vis o scară legând cerul de pământ şi pe Îngerii lui Dumnezeu coborând şi urcând pe ea, *cf*. Fac. 28, 12.

În rugăciunile şi vederile mele am văzut de nenumărate ori astfel de *scări*.

[17 septembrie 1981]

Telepatia, telechinezia, premoniţia, levitaţia etc. Toate acestea sunt introduse acum de către materialişti în sfera parapsihologiei, când odinioară ele erau în sfera metafizicii.

Materialiştii consideră însă acum că astfel de fenomene sunt dependente, în mod exclusiv, de natura umană.

Cazul lui Eugen N., când au spus că fenomenele ce se petrec cu el sunt legate de materia vie a scoarţei cerebrale, numită *materie noetică*, care se deosebeşte de *materia biotică*.

Această materie noetică poate genera, în anumite condiţii, un câmp noetic capabil să acţioneze asupra omului însuşi [ca în cazul autosugestiei] cât şi asupra altor oameni sau fiinţe, cât şi asupra obiectelor din jurul nostru.

Însă, din experienţa mea, ştiu că astfel de fenomene se petrec prin conlucrarea psihicului uman elevat cu o forţă spirituală, care dă psihicului uman să acţioneze nelimitat în domeniul spiritual.

În consecinţă, eu am certitudinea că există o realitate invizibilă şi imperceptibilă pentru majoritatea oamenilor, care potenţează spiritul uman, pentru că e o unire cu Dumnezeu, cu Duhul de viaţă creator, orientator şi guvernator.

Fiinţa umană este un organism bio-psihic care se naşte prin lucrarea Duhului de viaţă dătător.

Acesta lucrează sub dublu aspect: şi prin materie, căci omul se organizează din ce în ce mai mult pe treptele superioare, până ia contact cu Sinele Însuşi, adică cu Duhul de viaţă dătător, cât şi în afară de materie, de noi înşine, ca o totalitate dominantă a existenţei materiale.

Căci Dumnezeu este lucrător *în noi* dar şi *în afară de noi înşine*.

Cercetătorul Bărbulescu, de la *Institutul de Fizică Atomică*, precum şi asistentul universitar Alecu Georgescu, cu care am discutat acum aproximativ 15 ani, mi-au spus în mod documentat că *energiile în circuit închis nu se pierd ci se potenţează*.

Ştiind acest amănunt şi bazându-mă pe rugăciunea mistică, isihastă, rostită către Mântuitorul nostru Iisus Hristos, am trăit rugăciunea lui Iisus ca pe una în circuit închis.

Inspirând aer, spunem: *Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu* iar când îl expirăm, spunem: *miluieşte-mă pe mine, păcătosul!*

De aceea m-am rugat şi am trăit rugăciunea lui Iisus ca pe una în circuit închis.

Cu timpul mi-am dat seama că prin rostirea ei continuă se realizează un cerc de la frunte, în jos, spre plex, circumferinţa întorcându-se din nou spre frunte.

Al doilea cerc se formează de la dreapta spre stânga, pe deasupra plexului sau a inimii, cercul încheindu-se dinspre stânga spre dreapta.

Rugându-mă continuu am început să văd aceste două cercuri care se întretăiau.

Repetând rugăciunea de zeci, sute, mii de ori în cursul unei zile am început să văd un punct luminos în dreptul inimii, şi apoi la nivelul plexului, după cum făceam rugăciunea: pe inimă sau pe plex.

Cu timpul acel punct luminos a devenit o cruce luminoasă. Mai târziu, în jurul crucii a apărut un câmp luminos, străveziu, pur, liniştitor şi încântător.

Mai apoi s-au ivit două cercuri care se întretăiau şi au creat sfere luminoase care se dilatau.

Dilatându-se aceste cercuri de lumină dumnezeiască pe care le vedeam în mine mi s-a descoperit lumina necreată, lumina care nu se vede decât în Duh.

Astfel am pătruns într-o lume nouă, a spiritului, în care am trăit o vreme îndelungată nenumărate revelaţii, extaze luminoase. Atunci am văzut, am auzit şi am pipăit spiritual.

Am văzut în culori minunate propriul meu duh. Am văzut ochiul solar al conştiinţei, care vede în infinit şi în toate direcţiile. Pe acest ochi l-am asemuit cu ochiul lui Shiva din mistica indiană.

[20 septembrie 1981]

Înainte de a ajunge la lumină şi la cunoaşterea acestei lumini spirituale, am avut de luptat cu întunericul. A fost o luptă acerbă cu beznele din mine şi din afara mea.

Pe măsură ce lumina căuta să se instaureze înlăuntrul fiinţei mele, întunericul mă asalta sub toate formele posibile.

Aveam ispite, vedeam tot felul de apariţii, care să mă deruteze, să tulbure luminarea mea cu tot felul de lucruri înspăimântătoare.

Dar orice atac al beznelor, odată respins, era urmat de o deschidere a fiinţei mele spre şi mai multă lumină. Trăiam o întărire, o creştere, o diversificare a luminii şi a cunoaşterii întru mine.

Îmi amintesc că lumina s-a instalat treptat în trupul meu. Prima dată a apărut lumina în inimă şi s-a extins înlăuntrul meu şi în afara mea.

Aceasta mi-a cuprins, în mod treptat, întregul corp. Demonii mi-au opus rezistenţă luni de zile până s-au luminat toate părţile mele bolnave.

De pildă umărul reumatic şi care mă durea în continuu. Când lumina s-a stabilit în umăr, mi-a dispărut şi durerea pe care o resimţeam în acea parte a trupului.

Pe măsura iluminării trupului însă realizam şi o purificare a dorinţelor, a sentimentelor, a gândurilor, o purificare trupească şi sufletească.

Cel mai greu de împlinit a fost aşadar iluminarea trupului, care a opus cea mai mare rezistenţă.

Am fost bântuit în această perioadă de obsesii, faţă de care aveam impresia că nu le voi putea învinge. Erau obsesii suave şi vizuale.

După luni de zile de luptă şi practică mistică, religioasă, s-a instalat lumina în partea dreaptă a frunţii.

Partea stângă era încă întunecată şi încă coruptă şi obsedată.

Ce se petrecea în acea parte? Îmi apărea imaginea unui corb cobitor [ca la Edgar Allan Poe[127]] sau o altă figură, una de şobolan sau chipul unui diavol care rostea tot felul de stereotipii, contestări ale binelui sau lucruri scârboase.

---

[127] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Edgar_Allan_Poe.

Luni de zile m-au bântuit asemenea obsesii vizualo-auditive, până când le-am învins.

Ajunsesem în starea, ca la o simplă rostire a numelui lui Hristos sau la o mică rugăciune, în trupul şi sufletul meu să apară lumina[128] şi chipuri benefice, stări liniştitoare, simţiri serafice.

Şi totuşi, după luminarea trupului şi a sufletului sau, mai bine-zis, după umplerea lor de lumină, au început să-mi apară în lumină, dar în afară de mine, scene apocaliptice vizual-auditive ale luptelor dintre demoni şi Îngeri, dintre marele diavol şi lumină.

De acum însă nimic nu mă mai tulbura, nu mai mă înspăimânta ca altădată. Totul se petrecea într-un spaţiu exterior.

Aşa am văzut actele fiarei şi ale balaurului sângeriu, am auzit răcnetul lor, apoi am urmărit fiara cenuşie [cred că era simbolul gândirii şi ştiinţei omeneşti], care copleşea până şi mulţi *îngeri* care se luptau cu ea.

Aceşti *îngeri* pe care i-am văzut, în tălmăcirea mea, înseamnă că multe spirite bune, care vor veni în lumea aceasta, vor fi învinse de ateism, de marea necredinţei, de mândria omului trupesc, care crede că *are putere ce creşte neîncetat*.

Omul va fi înfrânt şi abătut de la drumul spre Dumnezeu şi de la lumina cea adevărată de către propriul său spirit.

Din cauza forţelor pe care le va dobândi şi care i se vor da, el se va prăbuşi în neantul cenuşiu al fiarei, în marea negaţiei.

[128] Dumnezeiască.

6794. O, negaţie, şi fiară,
cenuşie, din afară,
tu pătrunzi, zădărnicie,
mânjindu-mi fiinţa vie!

6798. Îngerii[129] născuţi de Tatăl
cerului şi-al creaturii,
când se luptă cu Înaltul[130],
pier în negura făpturii.

6802. Minte, fiară cenuşie,
te insinuezi şi-ncânţi,
firea omului, pustie,
tu o-ntipăreşti pe frunţi.

---

[129] Oamenii cu mari înzestrări mintale și trupești.
[130] Cu Dumnezeu.

Piramidele

În vremea extazelor căutam şi doream să mă apropii, să văd Dumnezeirea, pe Dumnezeu. Şi am văzut pe atunci trei uriaşe piramide străvezii, de culori diferite, ce abia se conturau în zarea de lumină.

Parcă numai duhul meu, fără formă, era într-o apropiere depărtată de ele.

Altădată mi-a apărut un soare strălucitor care mi-a deschis un orizont, un univers, un văzduh nou, deosebit prin culoare şi străvezime de cel din care veneam.

Spiritul meu a stăruit şi mi s-a deschis un nou văzduh, mai pur, de altă esenţă şi se părea şi mai de necuprins, şi mai străveziu şi revărsa o lumină cutremurătoare.

Mi-a fost teamă să caut alt văzduh de lumină dumnezeiască mai presus de acesta şi un alt cer mai înalt. Simţeam că nu sunt pregătit să-l suport, să-l înţeleg, să mă apropii de el.

Dumnezeirea era cea care îmi conducea drumul din treaptă în treaptă, din cer în cer, la infinit.

Făptura nu este însă pregătită să cuprindă tot ce vrea Dumnezeu să ne arate şi El este de necuprins.

În ultimă esenţă, spiritul nostru se topeşte în viaţa, în strălucirea luminii eterne, ca în moarte, fără să se piardă. Din lumină renaşte apoi în alte extaze, a căror durată şi tărie este în afară de tip, comensurabil şi spaţiu.

Extazul apare şi dispare, mai înainte ca să poţi determina, dacă acesta s-a pregătit în trecut, în prezent sau în viitor.

Extazul este în afara oricărei determinări şi esenţe existente.

Eu, care mi-am sacrificat tinereţea, veleităţile şi familia la maturitate, mi-am riscat viaţa fără ca să cer nimic în schimb.

Eu, care mi-am iubit neamul şi poporul până la marginile nebuniei, vin astăzi şi spun că neamul meu nu mai este pentru mine decât *un gol negativ*.

Acest popor, acest neam îşi bate joc de el însuşi, de trecutul lui glorios, de demnitatea lui.

Ceea ce face, cum se comportă şi cum arată cei care îl conduc şi cei care se lasă conduşi arată laşitate, nemernicie, făţărnicie, abjecţie dusă până în pânzele albe, prostie, îndobitocire.

Neamul acesta nu mai are nimic sfânt, nimic nebatjocorit şi, în loc să fie pregătit pentru jertfă, este vrednic şi gata să piară.

Nici în faţa oamenilor şi nici în faţa lui Dumnezeu nu mai are ce căuta nemernicia, laşitatea, frica, dezonoarea, batjocura.

Prin proprii exponenţi ai poporului, pe care neamul acesta îi acceptă şi îi aplaudă, vom avea burta şi mai goală şi ei se vor comporta cu noi şi mai animalic.

Chiar dacă neamul meu ar pieri în luptă tot nu merită niciun respect, pentru că a făcut toate compromisurile pentru burta animalică.

Am vrut să merg să vestesc învierea neamului meu şi iată, asist la pieirea acestui neam, care, cel puţin în conştiinţa mea, nu mai este al meu.

Mă mândream odinioară că *sunt român*. Acum renunţ la numele de *român*. Sunt *om* şi vreau să rămân *om*, fără nicio naţionalitate, pe deasupra acestei infamii ce se chemă *naţiune*.

Nici altui neam nu vreau să îi aparţin, căci fiecare neam are răii şi infamii lor.

Vreau să fac parte din omenirea aceea, care s-a ridicat din toate neamurile şi s-a jertfit pentru demnitate şi spiritualitate.

Vreau să fac parte din acea omenire care s-a ridicat dintre toate neamurile şi nu mai aparţine niciuneia, ci aparţine ei înşişi, *umanităţii spiritualizate*.

6806. Neamul meu, ai fost o treaptă,
ce te frângi într-un abis,
sufletul mi se îndreaptă
spre alt neam şi cer de vis.

6810. Fără glorii din trecut,
fără zvonuri de milenii!
Nu mai vreau de-acum s-ascult,
decât cerul de vedenii!

6814. Vreau de-acuma să ascult,
trâmbiţele din vedenii!

Suntem prea păcătoşi, noi şi toate neamurile, ca să nu fim pedepsiţi. Să stăm însă tari şi drepţi şi să primim jertfa pentru curăţirea de păcatele noastre.

Căci dacă nu suntem în stare să primim moartea cu resemnare şi curaj, ne vom lamenta şi umili tot timpul şi vom pieri ca nişte lichele şi ca nişte nemernici, în loc să ne pregătim cu curaj, ca să înfruntăm o moarte, care ne înalţă sufleteşte, spre viaţa veşnică. Asta pentru cei care cred.

Pe când cei care nu cred, necredincioşii, să aştepte pedepsele în linişte şi cu vrednicie, dacă mai pot.

Iar dacă nu, să scrâşnească din dinţi cât vor putea şi cât vor vrea, să blesteme şi să urle, să ceară o pace, care nu mai vine şi pe care nu o au.

Trăim într-o lume care s-a năruit prin ură, viclenie, silnicie, făţărnicie şi negaţie.

Azi, şi-au creat armele negaţiei şi ale neiubirii după chipul lor. Căci nimeni nu mai poate uita cataclismul care se apropie, care vine!

[20 noiembrie1981]

Cât i-a trebuit fiinţei vii până să posede ochiul care poate primi lumina [ca existenţă în sine, ca stare a materiei] şi să şi-o însuşească şi să o transforme, încât să poată să înţeleagă creaţia?

Cât i-a trebuit omului până şi-a format raţiunea care poate să creeze ştiinţa, care, asemenea luminii materiale, luminează cunoaşterea, cunoaştere pe care o transformă şi şi-o exprimă în invenţii?

Cât îi va trebui omului spiritual, adică spiritului din om, până când îşi va însuşi *dimensiunea spiritualităţii*?

Cât îi va trebuie până să ajungă la lumina necreată, la unirea cu Hristos Dumnezeu, cu Fiul omului?

Cât îi va trebuie ca, prin credinţă, să îşi dilate spiritul şi să cunoască universul luminilor spirituale din infinitul Duhului dumnezeiesc?

Şi mă întreb acest lucru nu ca *un necunoscător* şi ca *un netrăitor* al tuturor acestora, ci ca unul care *am trăit* şi *am împlinit* într-o vreme unirea cu lumina necreată.

În aceasta şi prin ea am absorbit lumina şi bucuria divină, am văzut, am simţit, am auzit, am pipăit cu toate simţurile duhului meu lumina, creaţia, armonia, splendoarea lumilor nevăzute duhovniceşti, lumi văzute în Duh şi prin Duhul lui Dumnezeu.

Căci cine poate să se încumete să le spună pe toate?

Cum aş putea să le spun decât prin umbre metaforice, ce nimicesc sublimul lor? Şi totuşi, uneori, încerc să le scriu.

6816. Suave valuri luminoase
de ceţuri străvezii şi nori,
ce se aprind şi înfloresc,
în nimb de fulgere-ntrupaţi.

6820. Se prind şi se desprind
de zări ce se destramă,
de albă bucurie,
aurie fremătând[131].

6824. Şi dintr-o existenţă
în altă existenţă
mai înaltă, alunecând,
în care duhul meu
cel auriu, înmiresmat,
dispare ca o muzică de sfere.

6830. Ce dor! Putere din putere…
Ce umbre de cuvinte
am aruncat pe lumea
de lumină şi esenţă!...
Să-mi fie iertat!...

[131] Toate acestea sunt mănunte extatice.

[11 decembrie 1981]

Iluminarea şi harul dumnezeiesc sunt ca o zare luminoasă, strălucitoare, care te pătrunde din toate părţile, încât tu însuţi devii aceasta cu spiritul, cu trupul.

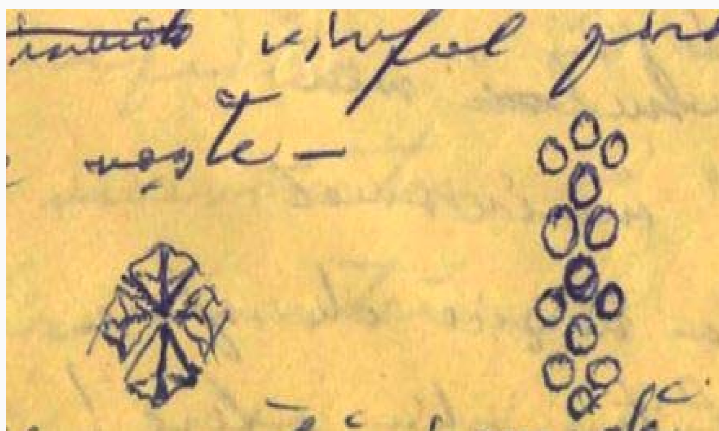
Cunoaşterea ta devine *univers* şi nu *universală*. E o contopire, o trăire împreună cu lumea universală a spiritului.

Tu treci peste, eşti integrat, absorbit, entitatea ta dispare în lumina universală deşi nu se pierde şi conştiinţa ta se lărgeşte, creşte.

Devii o fiinţă subţire, aeriană, luminoasă, diafană, pură, proaspătă, fragedă ca apa şi ca susurul de izvoare în lumina necreată.

Conştiinţa ta e oriunde şi nicăieri în lumină. Şi totuşi e un punct care se absoarbe în sine, încât ţi se pare că dispare. Însă ea este unitară în lumină, aidoma unui vârf de piramidă foarte fină.

Din vârful ei se naşte o piramidă inversă, cu vârful întors spre vârful piramidei din care se naşte.

Cele patru piramide în cruce reprezintă pe Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh şi pe omul spiritualizat, care devine fiul lui Dumnezeu şi aceste piramide se multiplică, apărând noi piramide care au vârfurile îndreptate unul spre altul iar golurile dintre ele devin piramide virtuale ale aceloraşi străluciri spirituale, pentru că înlăuntrul lor şi în afara lor este Împărăţia Cerurilor.

S-auzeau duhuri necuprinse
în străluciri de cer[132],
de timpul gol, de vreme neatinse,
izvor de viu mister.

[132] În lumina dumnezeiască.

„Arborele cosmic este socotit a fi culmea lumii şi cel care uneşte cele trei regiuni cosmice. El îşi afundă rădăcinile în Infern, pe când vârful său atinge Cerul”[133].

Începutul viziunilor mele în Duh au început cu vederea unui copac, a unui brad imens, în culori.

Din acesta s-au dezvoltat şi au apărut viziuni infernale şi viziuni cereşti.

E curioasă această similitudine a viziunilor mele cu mitul ancestral al *arborelui cosmic*.

Eu nu avem cunoştinţă de acest mit la ora când aveam viziunea acestui imens copac.

---

[133] E un citat, probabil, dintr-o carte a lui Mircea Eliade.

Ce este veşnicia? Dezmărginire. Este ieşire din margini, este ieşirea în nesfârşit, atât la nivel micro cât şi macrocosmic.

E dezvoltare, e dispariţie a *materiei universale* în *infinitul mic* sau *în infinitul mare*?! Nu, e *contopire* a ceea ce a fost materie, care, prin dezmărginire, se uneşte cu veşnicia, cu spiritul care există în afara timpului şi a spaţiului.

Se petrecere o ieşire din realitatea noastră şi o trecere într-o altă realitate. Între aceste două feluri de a fi stă dispariţia, moartea, inexistenţa, neantul.

Spiritul nu este *nean*t, cum nici materia nu este *neant*.

Spiritul este *existenţă în afară de materie*. Spiritul este veşnicie, este existenţă veşnică atotcreatoare, atotţiitoare, atotştiutoare.

Mitul luciferic

Lucifer, din prea multă lumină şi putere, a voit să fie *Dumnezeu*. Din această cauză a căzut din cer, dimpreună cu toţi cei care l-au urmat.

Omul modern, din cauza prea multei ştiinţe, a strălucirii minţii sale, se auto-subminează şi *va exploda*, adică *se va prăbuşi*, mergând pe acelaşi drum ca Lucifer.

Civilizaţia noastră aşteaptă moartea. Sfârşitul ei este ineluctabil, se apropie. Se apropie sub două aspecte.

Nu se ştie care este lucrul cel mai distrugător, *moartea prin foc a trupului* sau *înlănţuirea spiritului*, a libertăţii gândirii şi a simţirii? Căci noi am început să preaslăvim *omul* şi *lucrările omului*.

Optez pentru prima soluţie. *Moartea prin foc* aduce eliberarea spiritului şi contopirea în Dumnezeu.

A doua soluţie nu face decât să ne salveze stârvul dar ne ucide libertatea duhului, ne nimiceşte eliberarea în Duh, în Dumnezeu. Amin!

α – ω

[13 februarie 1982]

Mereu voi spune şi voi mărturisi clipele veşniciei, care mi-au fost date cu mulţi ani în urmă, când am simţit, am văzut, am palpat realitatea revelată şi care avea o existenţă atât de evidentă, încât materia, lumea reală cea de toate zilele o vedeam devenind străvezie, ireală, inconsistentă în faţa realităţii veşnice.

[7 iulie 1982]

Foucault[134] *and His Answer*[135]

„The real freedom is madness[136]”, spune gândirea modernă.

Aceasta este una dintre aberaţiile la care poate ajunge o dezvoltare spirituală necontrolată, care se situează în afara disciplinei misticii creştine.

Cine a parcurs şi a experimentat mistic evoluţia ascendentă, spre libertate, a spiritului, ştie că *nebunia* este *libertatea ireală* a spiritului.

E marea şi tragica înşelare a celui care merge pe cărări necunoscute, fără busolă, adică fără pregătire şi cunoştinţe duhovniceşti.

Nebunia e prăbuşirea spiritului, care e din fire *jucăuş*, dar nu *divagan*t. Este *aspectul negativ al libertăţii*, care nu duce nicăieri, ci doar *dezarticulează*, nimiceşte.

Numai cine a trăit treptele mistice ale vieţii duhovniceşti, cine a urcat din treaptă în treaptă ştie că *nebunia* este *eternul zâmbet al falsei libertăţi*, al forţelor negative, care încearcă, în mod disperat, să oprească înaintarea omului în Duh, să-l prăbuşească în abis ca pe Lucifer.

Astfel vor să-l împiedice în apropierea sa de Dumnezeu, de extazul contopirii cu veşnicia, cu Dumnezeirea.

Nu vorbesc ca un om necunoscător în această chestiune, ci ca unul care a zăbovit în multe trepte ale înduhovnicirii şi a experiat toate aceste trăiri şi trepte vreme îndelungată, fiind călăuzit de Duhul, prin rugăciunea către Sfânta Treime.

Încercările negurilor, cu chipuri şi fără chipuri, cu gânduri şi ispite de tot felul, care îmi uneltea tot felul de amăgiri, nu m-au prăbuşit, căci după fiecare ispită şi negură şi restrişte aveam şi mai multă lumină.

---

134 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Michel_Foucault.
135 În engleză: *Foucault și răspusul său*.
136 Idem: *Adevărata libertate este nebunia*.

Experienţa însăşi m-a învăţat şi mereu învăţam şi cunoşteam metodele, luptele înaintării în Duh, duhul meu reflectând înţelepciunea Duhului lui Dumnezeu, Care mă călăuzea.

[23 august 1982]

O viaţă întreagă am aspirat, am dorit şi am gândit, ca să înţeleg şi să cuprind care este chipul lui Dumnezeu în Treime, al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

Dumnezeirea are înfăţişare şi această înfăţişare sau chip al Ei se exprimă prin persoana Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh.

Dar ce este *Soarele spiritual*? E ochiul lui Dumnezeu în cerul Duhului Sfânt.

Şi ce este *chipul omenesc* al Fiului? E Dumnezeu Care S-a făcut vizibil pentru om, Care S-a arătat pe măsura înţelegerii omului.

Dumnezeu este mai presus de formă dar El apare şi sub formele de El create.

De aceea nu-L putem lega pe Dumnezeu de *forme* dar, în acelaşi timp, în vorbirea despre El nu putem să excludem *forma*, înfăţişarea.

Dumnezeu este izvor viu, nesecat, etern. Din El ţâşneşte creaţia Sa şi El ţâşneşte în creaţie prin inima şi mintea omului, dar şi oriunde şi oricum.

[12 septembrie 1982]

„La dilatarea timpului apare şi o contractare corespunzătoare a spaţiului şi reciprocă”[137].

De aici rezultă, că la o viteză infinită spaţiul şi timpul dispar.

Când obţii în mod spiritual lumina necreată, spirituală, spaţiul şi timpul dispar, eşti în veşnicie, lumea veşniciei îţi apare, clipa devine eternitate, adâncimea, spaţiul se creează oriunde şi fără limite, trecutul şi viitorul se topesc într-o unitate, într-o formă de existenţă ce poate pieri şi apărea, din nou, la infinit.

[137] Un citat, probabil, dintr-un articol științific.

[20 octombrie 1982]

Concluziile mele, rezultate în urma experienţei mele mistice, sunt conforme cu ultimele concluzii în materie de astronomie. Adică, universul este *pulsatoriu*. Universul pulsează ca o inimă a lui Hristos.

The Party[138]

O formaţiune, care are misiunea şi destinul de a dizolva totul: personalitatea, conştiinţa umană, sentimentele de orice natură.

Foloseşte idei şi sentimente alese, superioare, tocmai cum un criminal foloseşte sabia ascuţită sau arme sofisticate pentru a distruge, cât mai subtil şi definitiv, viaţa cuiva.

Posedă vocaţia distructivităţii, pe care o dezvoltă peste limitele normalului, trecând în sfera anormalului.

Rafinamentul nociv al măsurilor de anihilare ale personalităţii, ale individului comun chiar, devine atât de subtil, încât te prind aidoma unei pânze de păianjen şi nimeni nu mai scapă.

Conştiinţa se încurcă în propriile sale subterfugii, mişcarea ideilor se încâlceşte, e lipicioasă şi se leagă de una singură de mâini şi de picioare.

Cel mai înalt, preţios, dezinteresat entuziasm uman, cel al slăvirii perfecţiunii intangibile, a Divinităţii, e coborât la nivelul slăvirii omului, al slăvirii din laşitate şi comoditate ori din cauza îngustimii minţii şi a neghiobiei.

Slăvim stârpitura psihofizică, cocoţată şi împinsă în frunte, cât mai sus, pentru ca batjocura să fie cât mai mare şi definitivă.

Astfel omul ajunge să nu îşi mai iubească semenul, nici patria, nici străbunii, nici Dumnezeirea, pe Dumnezeu.

La un asemenea dezgust faţă de toţi şi de toate viaţa te împinge să fii *un anormal*, să mergi spre false zări, spre false raţionamente ale gândirii.

Căci ne-au atrofiat gândirea prin pălăvrăgelile şi pisălogelile cele mai comune, prin fleacurile cărora li se aplică în mod fals denumire de *principii* şi *sentimente*.

Toate sunt călcate în picioare, bălăcărite, pângărite, blestemate şi condamnate.

Trăim un iremediabil apogeu al depersonalizării şi al instituirii holocaustului debilismului, al lucrului degradant, despre care se vorbeşte însă *bombastic* şi *preţios*.

Trăim în faţa unei nătânge îngâmfări a unui semidoctism hrănit şi îmbuibat cu preţiozităţi vulgare.

---

[138] În engleză: *Partidul*. Urmează un cuvânt cenzurat de către autor. Textul are în vizor *Partidul comunist român* şi aparatul represiv al Securităţii române în timpul regimului ceauşist.

O anarhie a valorilor, în care are preeminenţă *haosul*, care naşte invidie, ură, instinctualitate. Toate acestea se înmulţesc în mod alarmant, abundă din destul.

Sunt ca ciupercile otrăvite, care îmbâcsesc şi strică aerul, cu mirosul lor dulceag-otrăvitor.

Inima nu mai suportă pe mai departe aceste anomalii ce frizează sănătatea şi integritatea mintală.

Vocabularul lor şi întortocheatele combinaţii ale stilului lor de a vorbi fac, ca turbatele furtuni ale anomaliilor pe care ei le promovează, să invadeze spiritul nostru cu duhori de hrube şi ameţitoare prăpăstii infernale.

Căci toată această avalanşă de anomalii vine din nişte minţi părăsite de către Duhul Sfânt şi zbuciumate în ele însele, din nişte minţi terfelite de demonice răzvrătiri şi care-ţi dau aerul, că ai de-a face cu îndreptăţite revendicări, îmbrăcate în straie îngereşti.

1962-1983

[23 ianuarie 1983]

Acum 20 de ani, pe când trăiam şi vedeam în lumea spirituală, ajunsese să înflorească în duhul meu, în momentele de maximă concentrare în rugăciune, şuvoaie şi curenţi de lumină[139] aidoma unei fântâni arteziene inverse, unde toate cele pe care le vedeam se prăvăleau şi se prăbuşeau înăuntru, fiind atrase înăuntru ca într-o pâlnie uriaşă, fără fund, de unde numai apăreau.

Acest fenomen de *absorbţie* a formelor spirituale în acest adânc s-a continuat mai mult timp.

După aceasta a urmat o vreme când, în momentul de intensitate maximă şi de contrare în rugăciune, acest fenomen s-a inversat, şi formele spirituale nu se mai pierdeau în pâlnie, ci şuvoaie enorme, ca o fântână arteziană, au început să reverse în continuu, umplând spaţiile luminii dumnezeieşti pe care le vedeam.

Această absorbţie a formelor necreate din lumina necreată cât şi revărsarea lor a fost unul dintre modurile în mi s-a descoperit, în mod duhovniceşte, Împărăţia lui Dumnezeu.

Însă au existat şi alte căi de revelare a unor lucruri dumnezeieşti tot la fel de *măreţe* şi *uimitoare*.

De aceste moduri de manifestare ale luminii dumnezeieşti în duhul meu îmi amintesc acum, când citesc despre existenţa găurilor negre din univers, care devin goluri albe în acelaşi mod.

Diferenţa e că în astronomie aceste fenomene sunt *materiale*, pe când aici avem de-a face cu fenomene/manifestări din veşnicie, *duhovniceşti*.

Însă, să nu uităm că materia este o faţă, pe care spiritul o arată fiilor lumii acesteia, o faţă prin care se descoperă lucrarea nevăzută a spiritului.

Căci la puţini le este dat să înţeleagă cu mintea şi să vadă cu ochii lumea creată şi tot mai puţini pot să vadă, să audă şi să priceapă lumea necreată, Împărăţia Cerurilor.

---

[139] Dumnezeiască.

[22 mai 1983/1984]

6839. Frumuseţea e din cer,
Cerul e în minte,
Dragostea e din priviri,
O, inimă fierbinte!...

6843. Noi suntem dar din adevăr,
Din grai şi din cuvânt,
Şi în Infern sau Paradis
Ne-mbracă în mormânt.

6847. Să înflorim cu alt alai,
De primăveri şi nunţi,
Printre nori, pe guri de Rai,
Peste văi şi munţi!

6851. Pe cărări şi pe poteci,
Pe ninsori de floare[140],
Ne va stăpânii în veci,
Luminosul Soare[141].

6855. Cântecul şi îmbăierea
În miresme dulci,
Lucrurile în tăcerea
Înverzită-n lunci.

6859. Unde zânele în raze
Ce sclipesc în stele,
Feţi-Frumoşi înseninează
Când privesc la ele.

6863. În ocol de horă-naltă,
În Dumnezeu se scaldă,
Chipurile muritoare
În lumea cealaltă!

6867. Şi lucrurile toate,
De ele în de ele[142] vorbesc

[140] Revelarea luminii dumnezeiești.
[141] Dumnezeu.

Şi sunt răscumpărate
De graiul firesc.

6871. Pe care, de-l pricepi,
Îl faci făclie sau roată,
Şi scopu-ţi îndeplineşti[143]:
Soare rotindu-se roată!

[142] Cu sensul: *despre ele*.
[143]*Căci vezi*, acesta e sensul, pe Soarele Dumnezeu, cum Se roteşte în roata frumuseţii şi a dragostei cu Sfinţii Săi, în lumina Sa.

6875. Pe fluviul norilor d-argint[144]
Rotunde roade-n aur,
Scot din adânc tezaur
Şi negura dezmint.

6879. Căci ce e azi
Nu-i mâine,
Decât un jalnic vers,
În soarele de-amiezi[145].

[144] Ai luminii dumnezeiești.
[145] În lumina lui Dumnezeu.

Când Duhul lui Dumnezeu copleşeşte substanţa materială a minţii şi a trupului nostru, atunci simţi materia şi lumea, când eşti în lumina lui Dumnezeu mereu, ca pe un fum. Pare un duh, o realitate întunecată, inconsistentă, fragilă.

Iar în duhul tău, ceea ce vezi, îţi apare mai consistent decât materia, mai luminos decât orice altceva.
În lumina lui Dumnezeu vezi tăriile şi existenţa spirituală mai clară, mai vădită, mai evidentă, decât lumea materială în care eşti.

6883. Nu vă grăbiţi spre cuvântătură[146],
Ci glăsuiţi
Prin gest şi făptură,
Ca Îngerii-n ceruri
Şi-ntreaga făptură![147]

---

[146] Cu sensul de: *cuvântare*, de a grăi ceva.

[147] O predică concentrată, extraordinară, o predică uluitor de bogată într-un sfat poematic.

[10 noiembrie 1984]

Lumina

6888. Din valuri albe strălucind prin ceaţă,
Te-nalţă din dezvăluiri, dulceţi!...
Din gheaţa inimii arzând te-arăţi
Şi străluceşti răpind singurătăţi.

6892. În trup mai alb, mai fraged decât zorii,
Pluteşte-n vis pe valurile mării,
Cea izvorâtă-n adâncimi de Duh,
Din Soare Viu de-a pururi şi văzduh.

6896. O, din întâiul glas te-aud şi acum,
Cum izvorăşti din fulgere ca spuma,
Lumină fără margini[148], contopind
Şi timp, şi spaţiu ce nuntind s-aprind[149].

6900. Şi tot răsar în taină ne-ntreruptă
Şi luminând, înaintează, cântă!...
De-a pururi cercurile-n val tresaltă,
Spiralele, vibraţiile-asaltă[150].

6904. Întunecimi din negura ce rage
Şi-n flăcări înapoi se trage,
În infinitul pururea deschis
Spre sfera ochiului închis.

6908. În sine şi-n afară dar din sine
O, câmp etern al forţelor divine!
Zâmbind în noi
Lumina veşnic vine!

---

[148] Lumina dumnezeiască.
[149] Fericitul Ilie a pus la sfârşitul acestor strofe, a primelor trei strofe, indicaţia că va urma o continuare peste două foi şi, cu adevărat, există continuarea pe care o redăm aici, unde îi este locul.
[150] Amănunte extatice.

[14 iulie 1984]

Primele trei minute ale universului, de Steven Weinberg[151]

Citām: „Dacă densitatea medie a materiei din univers este mai mică decât o anumită valoare critică sau egală [cu ea] atunci Universul trebuie să fie infinit extins spaţial", precizează autorul.

„În acest caz expansiunea actuală a universului va continua pentru totdeauna.

Pe de altă parte, dacă densitatea Universului este mai mare decât valoarea aceasta critică, atunci câmpul gravitaţional produs de materie curbează Universul înapoi, ca să revină la el însuşi.

În acest caz câmpurile gravitaţionale sunt suficient de puternice pentru a opri expansiunea Universului, astfel încât el va fi comprimat înapoi, până la o densitate nedefinit de mare".

Eu zic că răspunsul la aceste două alternative este scris în *formele curbe* şi *sferice* ale materiei din micro şi macrocosmos.

Adică universul se va curba, va deveni iarăşi sferă neagră şi albă mai apoi.

„Explozia iniţială a avut loc simultan, peste tot, umplând de la început tot spaţiul, unde fiecare particulă a fost proiectată departe de orice altă particulă.

Tot spaţiul, în acest context, poate însuma orice univers infinit, fie orice univers fizic, curbat înspre sine însuşi ca suprafaţa unei sfere".

Eu zic că a fost o *schimbare la faţă* şi tot o *schimbare la faţă* va fi şi sfârşitul universului.

---

[151] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Steven_Weinberg.
E vorba despre: *The First Three Minutes: A Modern View of the Origin of the Universe* (1977, 1993).

O explozie pământeană sporeşte dintr-un centru bine definit şi se extinde în aer sau materie. Însă nu avem de-a face cu *o schimbare la faţă* sau *de structură*, de plan.

A existat o perioadă când energia radiaţiei era mai mare decât energia conţinută în materia din univers.

Era acea *prezenţă dominantă* a materiei, energia localizată în masele particulelor nucleare???

Şi cum se împacă această afirmaţie, că materia nu formează decât insule în oceanul de neutrini, neutrini care cuprind de 100 de ori mai multă materie decât toate galaxiile şi universul, dacă aceşti neutrini *au masă*?

[6 octombrie 1984]

α – ω

După atâtea amăgiri şi minciuni debitate de către Occident şi, mai ales, de SUA, iată care este adevărul!

Se observă la statele de sub raza de influenţă a Moscovei spiritul de independenţă ideologică şi economică. Încep să se orienteze spre naţionalism.

De asemenea se prevăd, prin contactele cu Occidentul şi SUA, o eliberare, de care generaţia noastră nu se va bucura şi poate nici copiii noştri. Dar ea se va produce în viitor.

Acesta a fost punctul nostru de vedere încă de mult.

Însă se uită a se spune că nici Occidentul şi nici SUA, peste o generaţie sau două nu vor mai avea atitudinea pe care o au astăzi şi, că s-ar putea ca ei să evolueze spre comunism sau spre te miri ce forme politice.

În eventualitatea unui război nuclear, care ar putea surveni oricând, aceste previziuni ale lor pentru noi pot fi cu totul altele.

De aceea, dacă până acum ei amăgeau lumea cu eliberarea grabnică de sub comunism, s-ar putea ca tocmai prin influenţa Occidentului această eliberare să se producă, deşi ei vorbesc despre o orientare cu perspectivă îndelungată a momentului eliberării[152].

---

[152] Acum, în Ms., urmează partea ultimă a poemului anterior.

6912. Dă-i dragostea ta!
Pe mine altcineva m-ar dizolva.
Tu eşti dragostea mea!

[21 aprilie ?]

Partidul este raţiunea temporară a timpului prezent.

Proslăvirea lui este proslăvirea raţiunii omeneşti, a timpului actual, care e în afara Dumnezeirii.

Cunoaşterea

Cunoaşterea este o iluzie, fie că e vorba despre cea ştiinţifică sau de altă natură.

Pentru că există atâtea unghiuri de vedere ale realităţii şi forme ale universului încât se confundă cu infinitatea.

Şi atunci, a cunoaşte *totul* [Papini[153]] devine un lucru imposibil.

Singura cunoaştere posibilă este cea sub *speciae aeternitatis*[154], adică cunoaşterea ce ne vine prin revelaţie, când ai realizat transparenţa necesară fiinţei, acea transparenţă necesară receptării spirituale, a receptării spiritualităţii universale.

De aceea Papini, în cele din urmă, ajunge la credinţă.

---

[153] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Giovanni_Papini.

[154] În latină: *în lumina veșniciei*.

Tot Papini: „Nu am sfârşit”.

„Nimeni s-a răspuns…Dincolo de fiecare perete era golul, dincolo de fiecare zid erau doar bezne. Iar ecoul era atât de cântat, că fiecăruia îi da speranţă şi răspundea unui om obosit şi fără margini”.

Şi totuşi, când prin rugăciune şi post şi purificare te apropii de Dumnezeu, după ce mai întâi dispar beznele şi tot felul de frământări şi chipuri diabolice, dacă reuşeşti să le depăşeşti pe toate la un loc, străpungi dincolo, ajungi la lumină.

Acolo, golul devine mediul creaţiei permanente, la care asişti, unde o simţi mereu, la infinit, la orice bătaie a inimii şi vibraţie.

Mereu ţi se dezvăluie lumi noi. Acolo izvorul e nesecat. Mergând spre izvor dai de alte izvoare. Toate sunt dincolo de orice puritate, izvorând purităţi şi mai desăvârşite.

Acolo culorile cântă. Tot ce poţi numi univers în lumina dumnezeiască e o cântare neîntreruptă, ce evoluează dintr-o anume armonie spre armonii şi mai desăvârşite.

Văzând toate acestea eşti depăşit ca făptură şi ca fiinţă pieri, te topeşti mereu şi mereu într-o existenţă tot mai pură, mai esenţială.

Devii şi tu veşnicie şi infinitate în lumina dumnezeiască.

Clipa s-a stins. Şi iarăşi va reînvia, după o clipă sau veşnicie, din veşnicii, într-o eternă reînviere sau într-o înviere în veşnicia bucuriei.

6915. Inteligenţă supremă,
Înţelepciune divină,
Lumea nu Ţi se închină!

6918. Îngeri dintre nori de cer,
Ce priviţi spre lut cu dor,
Daţi-mi fiorii de mister
Întru care vreau să mor![155]

[155] Cutremurător de frumos!

Orice căldură, frig, întindere spaţială, număr etc., care se multiplică la infinit devine infinit.

Timpul însuşi, dacă curge la infinit, devine ca şi acceleraţia, viteza: *stabilitate în eternitate*.

Dar eternitatea, deşi *a intrat în stabilitate*, nu este *stabilitate*.

În veşnicie şi în infinit toate caracteristicile realităţii sunt şi nu sunt în acelaşi timp.

Contradictoriul există concentrat, căci din eternitate şi infinit decurg toate.

[1964]

Eu-ul

6922. Dacă eu răsar în înger
Chipul meu s-afundă-n cer,
În azur aprins de ger
Diamantic în răsfrângeri.

6926. Umbli chip mângâietor
Trupului şi sfâşierii
Şi străvezi lumini şi zori
Prin pădurile părerii.

6930. Arzi în trupul meu finit
Val de aur şi argint
Luminând nemărginit
Peste zările ce mint.

După savanţi, esenţa lumii este căutată în fragmentarea materiei, până la elementul limită, ultim. Dar acestea se multiplică mereu, fărâmiţarea lor tinzând la infinit.

Acela[156] se confundă cu infinitul, cu eternitatea, cu negaţia, cu nimicul.

Însă există ceva, dincolo de negaţia materiei, dincolo de acest nimic care stârneşte materia şi negaţia ei, nimicul.

E viaţa veşnică care manevrează acest univers material şi care se foloseşte de materie pentru a se manifesta.

Iar primele esenţe ale vieţii veşnice în care materia pluteşte şi se scaldă, o constituie culoarea, muzica [mişcarea armonioasă], izvorârea, ca fenomen al frumuseţii şi al formei.

Acum nu vorbesc, nu mă exprim ca unul care am nişte *deducţii raţionale*, ci vorbesc despre *intuiţii ale spiritului* mai presus de raţiune şi minte, când existenţa mi s-a revelat ca o izvorâre în nori[157] şi limpezimi de culori, ce cântau armonia frumuseţii, pe care noi o exprimăm vizual prin forme, acorduri muzicale, culori etc.

[156] Elementul ultim al materiei.
[157] De lumină dumnezeiască.

6934. Cântecul meu e gând,
Faptă ce nu moare,
Pururea născând
În/prin[158] transfigurare;
Lumi şi univers
Ce din *ens*, din *este*,
Trece-n *ce nu este*
Spre-a fi univers!

6942. Cântecul e culoare
Şi culoarea cânt,
Mişcare-n închegare,
Trec, şi iarăşi *sunt*.

6946. O, rotiri în cerc
Şi spirală sui!
Formele mă-ntrec[159],
Nu pot să mai spui!

6950. Iar, *ce e* şi *nu-i*,
Taci şi nu mai spui!

---

[158] Ambele variante sunt acceptate.
[159] Ceea ce văd în lumina dumnezeiască depășește puterea mea de a înțelege și de a exprima.

Ceea ce alţii au raţionat despre bine, fericire, armonie, lumină, frumuseţe, veşnicie, infinit, mie mi s-au revelat, dincolo de minte şi de simţirea omenească.

Aceste lucruri le-am văzut într-o existenţă a eului [suflet/spirit], dincolo de orice.

Însă e impropriu să spun că *am văzut*. Pentru că eu le-am văzut, le-am auzit, le-am simţit pe toate, pe cele enumerate mai sus într-o unitate fragedă, incantatorie, extatică.

De când le-am văzut ele sunt sursa minţii, a gândirii şi a trăirilor mele.

Veşnicia este izvorul nevăzut al muzicii, al culorii şi al formei, în mişcarea creatoare şi combinatorie infinită şi apar în spaţiu şi timp.

Făptura umană este un templu în marele templu al Divinităţii, alcătuit din combinaţii de sfere, ovale, drepte, sinapse, din diferite forme.

Nu e minte şi doruri,
O sete care-l soarbe,
E un adânc ascuns,
Uitării celei oarbe[160].

M.[ihail] Eminescu[161]

---

[160] Acest text, ca şi următorul, a fost scris de către Fericitul Ilie, atunci când mâinile sale cele preasfinte erau tremurânde şi abia mai puteau scrie.
Strofa eminesciană a fost *reclădită* de către Fericitul Ilie.
În forma lui Mihail Eminescu:
„Nu e nimic şi totuş e
O sete care-l soarbe,
E un adânc asemene
Uitării celei oarbe”.
E vorba de o strofă din poemul *Luceafărul*, pe care îl aveți, în mod integral, aici:
http://ro.wikisource.org/wiki/Luceaf%C4%83rul_%28Eminescu%29.
[161] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mihai_Eminescu.

6952. Din neguri şi stele răsar
Şi se întorc în neguri
Respiră şi tresar
Şi se petrec prin vremuri[162].

[162] Ultimele două versuri au următoarea variantă: „Şi iarăşi altele răsar / Se nasc din nou în vremuri”.
După aceste versuri urmează zeci de pagini goale în acest caiet.
La finalul său sunt două notări, pe două file distincte, şi, în husa caietului verde sunt trei fragmente de ziar, în care sunt nişte articole referitoare la date ştiinţifice.
Le vom reda conţinutul în continuare.

Ateul: convins, lup furios şi laş.

Fripturistul: îndrăzneţ, scandalagiu, dur, rău, cu răutate înnăscută.

Inadvertentul: refractar politicii, interesat numai de propriile sale interese personale, de bunăstarea personală şi familială.

Sincerul: uneori comunist, alteori democrat sau naţionalist, dar şi el arepoziţii oscilante.

Personaje:

Răzvrătitul
Revoluţionarul
Martirul
Iluminatul
Truditorul.

Din feciorie S-a născut Cuvântul, Înţelepciunea divină[163].

[163] Până aici a fost conţinutul primei note auxiliare aflată la finalul caietului.

Vederi.

Coborârea spiritului în trup.

Pecetea legământului cu cerul prin Botez a fost încălcată.

Căderea, din pruncie şi până la 33 de ani.

Crime şi alte blestemăţii.

Penitenţa în urma unei condamnări.

Învierea în Duh prin practica mistică şi rugăciunea permanentă.

Spiritualizarea: *omul nou*[164].

[164] Sfârşitul celei de a doua note auxiliare.

[Primul fragment de ziar]:

Un uriaş corp ceresc

Cel mai mare corp ceresc descoperit până acum – un quasar – se află la distanţa de cinci miliarde ani-lumină de Pământ.

Dimensiunile lui sunt atât de uriaşe (78 milioane ani-lumină în diametru), încât pe cerul planetei noastre el apare de două ori mai mare decât Luna.

Acest quasar, înregistrat în catalogul stelelor sub numărul 3C 345, a fost cunoscut şi mai înainte, dar abia de curând, utilizând un radiotelescop de mari dimensiuni, astronomii vest-germani au putut stabili dimensiunile lui adevărate.

Videograful povesteşte

Pentru ca amintirile persoanelor în vârstă să nu se piardă, în curând vor putea fi folosite tehnicile cele mai moderne de înregistrare video.

Persoanele respective vor putea fi invitate într-un studio să vorbească în faţa unei camere de luat vederi.

Veritabile *arhive familiale în imagini*, aceste videomemorii vor putea fi apoi consultate din generaţie în generaţie, conservându-se astfel amănunte deosebit de preţioase pentru reconstituirea unei epoci sau a unei vieţi.

[Al doilea fragment de ziar]:

Expansiunea universului

Astrofizicienii afirmă că trăim într-un univers aflat în continuă evoluţie, în care uriaşele concentrări de stele – galaxiile – se îndepărtează una de alta.

Descoperirea aşa-zisei *radiaţii cosmice relicte*, care umple în mod egal întregul spaţiu, a confirmat reprezentările teoretice asupra faptului că, în urmă cu circa 15 miliarde de ani, Universul era cu totul diferit faţă de ceea ce este astăzi, reprezentând o concentrare de plasmă.

De atunci ea s-a răcit într-o mare măsură, s-au format elementele chimice, stelele, planetele.

[Al treilea fragment de ziar, cel mai mare dintre ele]:

Neutrino, materialitatea lui şi universul

Scandalul care mocnea în astrofizica neutrinilor. Particule-fantomă au fost puse pe…balanţă!

Masa Universului se află concentrată în neutrino? O descoperire cu uimitoare consecinţe pentru ştiinţă. Se repune în discuţie vârsta Universului.

Până de curând, fizicienii din lumea întreagă credeau că *neutrino*, una dintre cele mai misterioase particule ale micro-cosmosului, nu are nici dimensiuni, nici încărcătură electrică. Să fie el, adică, un fel de *fantomă*?

Descoperită acum o jumătate de secol de către fizicianul Wofgang Pauli[165], această părticică a *salvat* atunci legea conservării energiei care provoca dubii asupra unor procese ale dezintegrării nucleare.

Dar totul rămânea la fel dacă se recunoştea existenţa unei particule-fantomă, fără dimensiuni, încărcătură sau masă, particulă pe care Enrico Fermi[166] a denumit-o *neutrino*.

Acest neutrino a fost mult timp considerat mai degrabă *un joc al spiritului*: era greu de închipuit că există în Univers ceva imaterial care se deplasează, după calculele teoretice, cu viteza luminii.

Iată însă că, prin anii '50 *fantoma* a fost găsită într-un reactor atomic aflat în funcţie. Fizicienii s-au convins astfel că neutrino nu e deloc un spectru.

Academicianul Bruno Pontecorvo[167] a propus o metodă originală pentru a descoperi şi înregistra această particulă, metoda sa devenind baza unei noi orientări ştiinţifice – astrofizica neutrinului.

Revista *Sputnik*, care consemnează într-un articol recent controversele stârnite de neutrino, afirmă că în ultimii ani un întreg *scandal* a domnit în acest domeniu.

---

[165] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Wolfgang_Pauli.
[166] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Enrico_Fermi.
[167] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Bruno_Pontecorvo.

De ce? Fiindcă acel curent de neutrini proveniţi de la Soare, după ce a fost măsurat experimental, s-a dovedit de mai multe ori inferior faţă de ceea ce-ar fi trebuit să fie dacă Soarele reprezintă un reactor termonuclear.

S-au făcut, imediat, numeroase presupuneri asupra fenomenelor ce se petrec pe Soare; *scepticii* au ajuns să afirme că Soarele luminează şi încălzeşte nu fiindcă se produce acolo reacţii termonuclear, ci pentru că acest uriaş bolovan incandescent s-ar comprima progresiv sub acţiunea forţelor gravitaţionale.

Până la urmă, fizicienii din foarte multe ţări s-au hotărât să studieze, mai amănunţit şi îndeaproape, particularităţile misterioaselor particule.

Trebuia, îndeosebi, să se stabilească dacă neutrino nu are într-adevăr masă. Toate experienţele realizate până atunci dăduseră un răspuns vag: dacă neutrino are masă, ea este inferioară valorii celei mai mici.

În URSS, de pildă, s-a lucrat peste 5 ani pentru a găsi masa neutrinului.

De curând, o echipă de cercetători de la Institutul de fizică teoretică şi experimentală, condusă de academicianul Vladimir Liubimov, a pus…neuronii în balanţă!

Să lăsăm specialiştilor, opinează revista *Sputnik*, aspectele tehnice şi detaliile acestei experienţe realizate pe un spectometru (conceput de ei) şi să arătăm numai că una dintre cele mai fine analize matematice, aparţinând echipei respective, a dat un rezultat stupefiant: s-a stabilit că masa neutrinului se situează între 1/10 000 şi 1/ 30 000 din cea a electronului.

Cum electronul însuşi e aproape imponderabil, înseamnă că neutrino e uşor *ca o pană*.

Dar, aşa cum s-a stabilit, grosul masei Universului se află concentrat chiar în masa acestei *pene*. E posibil acest lucru?

Măsurătorile radio-electrice au arătat că există 450 de neutrini în fiecare centimetru cub al Universului, iar masa lor totală e de 100 ori mai mare decât cea a materiei obişnuite, concentrată în stele şi galaxii.

Aceasta nu e, însă, totul. Existenţa unei mese de neutrino are o serie de consecinţe importante pentru ştiinţa Universului.

De pildă, problema galaxiilor care se dispersează. De la descoperirea acestui fenomen, se ştie că Universul se află în expansiune rapidă.

Cât timp va dura ea? Infinit, poate? Or, sub acţiunea unor astfel de forţe gravitaţionale, această dispersare va înceta pentru a face loc unei contracţii?

Aceasta depinde de cantitatea de materie din Univers.

După unele observaţii, nu există, categoric, destulă, pentru a pune capăt expansiunii Universului.

În acelaşi timp, astrofizicienii au presupus totdeauna existenţa în cosmos a unei mase *latente*.

Fizicienii maghiari György Marx[168] şi Szalay Sándor[169] au format ipoteza potrivit căreia *masa latentă* se ascunde, poate, în neutrino. Ipoteza lor devine astăzi mai actuală ca oricând.

Dacă masa latentă este efectiv concentrată în neutrino (fapt cu totul plauzibil), atunci nu există penurie de materie în Univers, iar galaxiile nu pot să se disperseze la infinit.

Ceea ce înseamnă că expansiunea Universului pe care noi o observăm acum, trebuie să facă loc unei contracţii ce se va produce în 10-20 de miliarde de ani.

Cu alte cuvinte, astrofizicienii consideră că Universul e animat de *o pulsaţie perpetuă*, repetând invariabil aceleaşi faze: explozie, expansiune, contracţie, explozie.

Pe de altă parte, existenţa unei mase a neutrinului i-a condus pe cercetători la o neaşteptată concluzie: Universul e mai tânăr decât credeam, el are 8-10 miliarde de ani şi nu 20 de miliarde.

Adică o întinerire a lui, la jumătate, dintr-o singură descoperire!

E drept că această supoziţie nu e încă verificată până la capăt, căci s-a descoperit masa unui singur tip de neutrino or, în natură există trei.

Dacă se va găsi că masa celor doi e şi mai mică, va trebui într-adevăr să revedem vârsta Universului.

Şi încă un lucru interesant: *Sputnik* aminteşte că mult mai înainte de descoperirea făcută de echipa lui Liubinov, un alt savant, M. Marcov, admiţând existenţa unei mase a

---

[168] Idem: http://hu.wikipedia.org/wiki/Marx_Gy%C3%B6rgy.

[169] Idem: http://hu.wikipedia.org/wiki/Szalay_S%C3%A1ndor_%28magfizikus%29.

neutrinilor, ajunsese la concluzia că el ar putea să se concentreze în interiorul galaxiilor.

Or, aceasta duce la presupunerea existenţei unor ciudate stele neutrinice, căutarea lor devenind astăzi cu totul justificată.

Dar să revenim la Soare. S-au emis în ultimul timp o mulţime de ipoteze care afirmă că energia astrului nostru de zi nu ar fi de *sursă termonucleară*.

Astăzi, însă, chestiunea se pune altfel: masa neutrinului *salvează* teoria clasică a naturii termonucleare a stelelor.

Munca fizicienilor care au ajuns la această concluzie spectaculoasă e departe de a fi încheiată.

Ea, va ajunge, poate, la rezultate ce vor arăta necesitatea unei revizuiri radicale a multora dintre ideile actuale despre Univers.

[Pe marginea bucăţii de ziar, Fericitul Ilie a scris]: „Galaxia noastră are 400 de miliarde de stele (Segal), se spune în filmul: *Călătorie în Univers*".

[Am mai găsit încă două bucăţi din ziar puse în partea din faţă a mapei caietului]:

[Fragmentul 1]:

Adaptarea la gravitaţie

articol scris de V. Neamţu, în *Magazin Enciclopedic*, nr. 1209, 6 decembrie 1980.

Un raport între gravitaţie, neutrini şi structura Universului? Lentilă gravitaţională în cosmos. Viaţa: formă, dimensiune, greutate. Imponderabilitatea şi economia energetică.

Gravitaţia este forţa principală care guvernează mişcarea materiei în Univers, iar după datele recente, particula elementară *neutrino* este principala particulă componentă a Universului; fără aceste două noţiuni este greu azi să încercăm să înţelegem ce este Universul.

Problema structurii Universului preocupă omenirea încă din antichitate, însă abia în secolul XX, datorită astronomiei sistematice şi fizicii teoretice, s-a putut stabili că Universul nostru se amplifică, galaxiile îndepărtându-se una de alta, viteza fugii fiind cu atât mai mare cu cât e mai mare intervalul dintre ele; aşa, de pildă, cazul tipic pentru galaxiile aflate la distanţă de un milion ani-lumină viteza de îndepărtare e de 30 km/sec., deci acum zece miliarde de ani galaxiile au fost aproape alăturate, iar şi mai devreme nu erau nici galaxii, nici corpuri cereşti, ci numai un gaz concentrat şi fierbinte, opac la radiaţii, drept care, pe măsura evoluţiei acestui miez universal arhaic (căci Universul se află în evoluţie), se lărgea atât gazul primar, cât şi radiaţia.

Ulterior (adică în timpul actual), structura Universului a căpătat – după ultimele ipoteze formulate de astronomul estonian J. Ejnasto[170] şi după astrofizicienii americani P. Pebbles, O. Gregory şi O. Thomson – forma unor…

[170] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Jaan_Einasto.

[Fragmentul al doilea]:

Faguri (mari unităţi supergalactice, cu latura, să zicem, de un miliard ani-lumină).

Cauzele nu sunt deocamdată elucidate, însă în 1974 acelaşi Ejnasto a formulat problema aşa-numitei „mase discrete”, o masă intergalactică nevăzută, care se bănuieşte că prin forţa ei gravitaţională influenţează mişcarea obiectelor cosmice (galaxii, îngrămădiri galactice, nebuloase), şi se pare că în roiurile galactice ea e într-o cantitate de 20 de ori mai mare decât masa vizibilă, concentrată în galaxii.

De când s-a bănuit, pe de o parte, că masa de repaus a particulei neutrino nu este egală cu zero, ştiindu-se totodată abundenţa de neutrini în componenţa Universului, unii astrofizicieni şi fizicieni (acad. V. A. Liubimov, dr. I. Novikov) au dedus, la începutul anului curent 1980, că anume forţa gravitaţională a neutrinilor trebuie să fie principala putere activă care determină efectul cinematic de lărgire actuală a Universului.

Mai trebuie spus că materia obişnuită, atât ca masă cât şi ca forţă gravitaţională, nu reprezintă decât 3 la sută din masa de bază, masa neutrinică a Universului.

O întrebare aferentă şi, desigur, inevitabilă, este – dacă această expansiune a Universului va continua veşnic; răspunsul depinde însă de faptul dacă densitatea medie a materiei universale depăşeşte o valoare critică (căci atunci gravitatea acestei materii va frâna după oarecare timp expansiunea, va obliga galaxiile să se reapropie şi fenomenul de lărgire va fi înlocuit de unul de concentrare), sau dacă este sub nivelul critic (iar atunci forţa gravitaţională nemaiputând frâna lărgirea, Universul va fi în continuă expansiune).

Totuşi, potrivit datelor recente, densitatea medie a materiei în Univers depăşeşte nivelul critic, aşa că, după părerea mai multor specialişti, peste câteva miliarde de ani expansiunea se va frâna şi va începe procesul invers de implozie.

De notat că imensul ocean neutrinic universal, adunat în nori în cuprinsul cărora neutrinii se deplasează cu viteaza de 1000km/sec, constituie acel *nimic* cosmic, *golul* socotit

altădată că ar exista în intervalul dintre galaxii, dar care este esenţial determinant în fenomenologia Universului.

Un fenomen interesant a fost observat anul trecut de astronomii americani D. Walsh, R.F. Carswell şi R.I. Weimann, care au descoperit o pereche unică de quasari, la o distanţă de Terra de miliarde de ani-lumină, strict identici, de unde s-a dedus că nu e vorba decât de un singur quasar cu imagine dublată, fenomen pricinuit de prezenţa unui obiect masiv (o galaxie, o gaură neagră etc.) între observator şi quasar, jucând rolul unei enorme lentile gravitaţionale: în cele din urmă s-a descoperit o enormă galaxie la depărtarea de 8 miliarde de ani-lumină, care este în cazul dat tocmai lentila gravitaţională dublând imaginea quasarului.

Dacă în Univers rolul gravitaţiei este aşa cum l-am înfăţişat în linii mari, el e cu atât mai sensibil pentru viaţa de pe Pământ şi din imediata apropiere a planetei, acolo unde omul a început să pătrundă în tânăra era a cosmonauticii.

Să pornim de la un fapt curent; omul şi animalele mari se tem instinctiv de altitudini, dar nu se tem de acelaşi lucru micile insecte.

De ce? O muscă poate umbla pe tavan, deoarece forţa ei de a se agăţa cu picioarele de suprafaţa tavanului depăşeşte forţa gravitaţiei care o atrage spre podea.

De aici s-a ajuns prin studii comparative la cunoaşterea faptului că forma şi modul de viaţă al vieţuitoarelor sunt adaptate obligatoriu la forţa gravitaţională; astfel, forma şi modul de viaţă se modifică în măsura modificării dimesionale a individului (ontogeneza) ori a speciei în cadrul procesului de evoluţie (filogeneza).

Toate relaţiile morfologice din organism pot fi explicate prin influenţa forţei gravitaţionale.

De pildă, înălţimea plantelor este în raport cu grosimea tulpinilor, în proporţie de 2/3 fie că e vorba de o ciupercă, fie de una arbore secular.

Acelaşi lucru, la animale. Grosimea creşte mai repede decât lungimea, aşa că marile mamifere sunt mai scurte şi mai alte (aceleaşi condiţii aplicându-se şi membrelor, dar chiar şi altor trăsături).

Trebuie menţionat că şi metabolismul, raportat la dimensiunea corpului, este dependent de gravitaţie, şi tot gravitaţia guvernează bioritmurile: de pildă, frecvenţa pulsului şi a respiraţiei depinde de greutatea corpului în proporţie de 1/4.

Observarea naturii vii a dus la convingerea că particularităţile de bază, cele principale, ale organismelor sunt controlate de forţa gravitaţiei, că dimensiunile animalelor sunt mici când sunt mari încordările gravitaţionale, şi dimpotrivă: cea mai grea pasăre nu depăşeşte, astfel, 15 kg, în timp ce o balenă albastră cântăreşte 160 tone.

În schimb viaţa bacteriilor şi a organismelor monocelulare este supusă integral forţelor moleculare.

Dar un experiment efectuat pe biosatelitul *Kosmos-1129* a relevat faptul că musculiţa Drosofila[171] nu este influenţată de gravitaţia sporită, nici de imponderabilitate.

În sens larg, viaţa în imponderabilitate ar urma să fie mai avantajoasă ca economie energetică, întrucât nu solicită eforturi egale cu un consum de energie, necesare împotriva forţei de gravitaţie. Acest avantaj e folosit instinctiv de toate vieţuitoarele.

---

[171] Idem: http://www.stiintasitehnica.ro/index.php?menu=8&id=324.

Cuprins

1. **Al treilea caiet manuscriptic (*Caietul verde*)***(2-159)*
2. **Caietul duhovnicesc***(3-159)*
3. [Întru tine Maică cu osârdie...] *(4)*
4. Ca să fie spus clar *(5)*
5. [*Filocalia*, vol. 8...] *(6)*
6. [Niciodată nu am luat aminte...] *(7)*
7. Paradoxul „întristarea bucuroasă” *(8)*
8. Ce zici Ioane? Îţi transmit o picătură de spiritualizare*(9-10)*
9. [Trecând de primul soare...] *(11)*
10.[Pentru lumina care vine...] *(12)*
11. [Este evident că sfânta lumină...] *(13)*
12. [Vederea minţii, cu tot ce se arată...] *(14)*
13. [În drumul spre Dumnezeu...] *(15)*
14. [Dionisie Areopagitul zice...] *(16)*
15. [Ce am experiat eu...] *(17)*
16. [În *Filocalie*, vol. al 7-lea...] *(18)*
17. [Duh înfricoşător şi mângâietor...] *(19)*
18. [*Filocalia*, p. 329...] *(20)*
19. [O, Doamne, o, Treime de Sine stătătoare...] *(21)*
20. [Trăiesc sentimentul unei nimicnicii totale...] *(22)*
21. [În *Magazinul* din 1980 am citit...] *(23)*
22. [Tăria vieţii mele...] *(24)*
23. [Tu ce te mişti în nemişcare...] *(25)*
24. [Prin comuniunea în Hristos...] *(26)*
25. [Şi ochii din adânc privesc...] *(27)*
26. Picasso *(28)*
27. Lucis *(29-31)*
28. [De când mă ştiu...] *(32)*
29. [Mi-e sufletul ca un cireş în floare...] *(33)*
30. Ea (lumina) *(34)*
31. El *(35)*
32. Semn *(36)*
33. Scena I *(37-39)*
34. [Ştiam că nu făcusem voia...] *(40)*
35. [În spirit am văzut de-atunci...] *(41)*
36. Micro și macro-cosmosul *(42-44)*

37. [Iradiere pură...] *(45-46)*
38. Eternul Făt-Frumos (versuri ambigue) *(47-48)*
39. Însemnările de sub cercurile concentrice*(49-53)*
40. Flacăra vieții *(54)*
41. [I […] you another …] *(55)*
42. [Un om vrea să salveze...] *(56)*
43. [Iubesc o viaţă viorie...] *(57)*
44. [Să astup gurile...] *(58)*
45. [Fiule, arată-mi calea...] *(59)*
46. [Şi de iubesc aceste flori...] *(60)*
47. Apoteoza lui Mihai Viteazul*(61-62)*
48. Din viziunile de altădată*(63-64)*
49. În veşnicie*(65-66)*
50. [Înaintarea în Dumnezeu...] *(67)*
51. [L-am auzit vorbind mulţimii...] *(68-69)*
52. [Întotdeauna simţirea mea...] *(70)*
53. [După câte am experimentat...] *(71)*
54. [Am fost de multe ori copleşit de trudă...] *(72-73)*
55. [În rugăciunile mele...] *(74)*
56. [Vizionând un film documentar...] *(75)*
57. [Un uriaş corp ceresc...] *(76)*
58. [În chip pribeag – aură viorie...] *(77)*
59. [După ce v-am dat toate darurile...] *(78)*
60. [Am văzut, în vedenie...] *(79)*
61. [Din lumea spirituală...] *(80)*
62. [Omul priveşte, asistă...] *(81)*
63. [*Nepătimirea* în creştinism...] *(82)*
64. [Am urmat această cale creştină...] *(83)*
65. [Mişcare stabilă...] *(84)*
66. [Consemnez. *Black-hole-urile*...] *(85-86)*
67. [Ora 11 seara. Consemnări...] *(87-88)*
68. [Izvoare pururi de lumină...] *(89)*
69. [În locul întunericului...] *(90)*
70. [Boala fiicei mele Green...] *(91-94)*
71. [Cuvintele şi frazele mele...] *(95)*
72. [Alte două căi...] *(96-97)*
73. [Revista *Magazin*, nr. 1225...] *(98)*
74. [*Neutrina*, particula fantomă...] *(99)*
75. [Te laudă spaţiul în zbor după margini...] *(100)*
76. [Am trăit o vreme...] *(101)*
77. [Adâncimea fără de sfârşit...] *(102)*
78. Aureola simpatică *(103)*
79. Medicina chineză *(104)*

80. [Nimic din ceea ce este prezent...] *(105)*
81. [De moarte nu mă tem...] *(106)*
82. [De multe ori, în starea creată...] *(107)*
83. [Doamne, ai deschis abisul...] *(108)*
84. [Iacov a văzut în vis o scară...] *(109)*
85. [Telepatia, telechinezia...] *(110)*
86. [Cercetătorul Bărbulescu...] *(111)*
87. [Înainte de a ajunge la lumină...] *(112-113)*
88. [O, negaţie, şi fiară...] *(114)*
89. Piramidele *(115)*
90. Cum pier ale mele neamuri. Spovedanie*(116-117)*
91. [Neamul meu, ai fost o treaptă...] *(118)*
92. [Suntem prea păcătoşi...] *(119)*
93. [Cât i-a trebuit fiinţei vii...] *(120)*
94. [Suave valuri luminoase...] *(121)*
95. [Iluminarea şi harul dumnezeiesc...] *(122)*
96. [S-auzeau duhuri necuprinse...] *(123)*
97. [Arborele cosmic...] *(124)*
98. [Ce este veşnicia? Dezmărginire...] *(125)*
99. Mitul luciferic *(126)*
100. [Mereu voi spune...] *(127)*
101. Foucoult and His Answer*(128-129)*
102. [O viaţă întreagă am aspirat...] *(130)*
103. [La dilatarea timpului apare...] *(131)*
104. [Concluziile mele...] *(132)*
105. The Party *(133-134)*
106. 1962-1983*(135)*
107. [Frumuseţea e din cer...] *(136-137)*
108. [Pe fluviul norilor d-argint...] *(138)*
109. [Când Duhul lui Dumnezeu copleşeşte...] *(139)*
110. [Nu vă grăbiţi spre cuvântătură...] *(140)*
111. Lumina *(141)*
112. [Primele trei minute ale universului...] *(142-143)*
113. [După atâtea amăgiri şi minciuni...] *(144)*
114. [Dă-i dragostea ta...] *(145)*
115. [Partidul este raţiunea temporară...] *(146)*
116. Cunoașterea *(147)*
117. [Tot Papini: „Nu am sfârşit”...] *(148)*
118. [Inteligenţă supremă...] *(149)*
119. [Orice căldură, frig, întindere spaţială...] *(150)*
120. Eu-ul *(151)*
121. [După savanţi, esenţa lumii...] *(152)*
122. [Cântecul meu e gând...] *(153)*

123. [Ceea ce alţii au raţionat despre bine...] *(154)*
124. [Nu e minte şi doruri...] *(155)*
125. [Din neguri şi stele răsar...] *(156)*
126. Personaje de comedie*(157)*
127. [Din feciorie S-a născut Cuvântul...] *(158)*
128. [Profil de tragedie...] *(159)*
129. Un uriaş corp ceresc*(160)*
130. Expansiunea universului*(161)*
131. Neutrino, materialitatea lui şi universul*(162-165)*
132. Adaptarea la gravitaţie*(166)*
133. [Faguri (mari unităţi supergalactice...] *(167-169)*

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş